

Lita till egna krafter

Revolutionens historia och det socialistiska uppbygget i Kampuchea

av
Pol Pot

Den svenska översättningen av Vänskapsföreningen Sverige-Kampuchea 1978

Innehåll

Förord	1
Inledning.....	1
Kampucheas Kommunistiska Parti	2
Kapitel I.....	3
Klasskonflikter i Kampuchea	3
Slavsamhället	4
Feodalsamhället.....	5
Imperialismen.....	6
Folkets kampvilja	7
Kapitel II	7
Det nya partiets linje	7
Partiet bildas.....	8
Politiken för den nationella och demokratiska revolutionen.....	9
Kampuchea och USA-imperialismen.....	9
Motsättningarna i Kampuchea	10
Folkets kamp går framåt.....	12
Mobilisering av nationen.....	13
Den väpnade revolutionen.....	15
Basen på landsbygden	16
Den väpnade revolutionen på 60-talet.....	17
Armén och gerilla,.....	19
Partiets linje för armén	21
5 års folkkrig	21
Kapitel III.	24
Det nya Kampucheanska samhället och dess motsättningar	24
Socialismen i Kampuchea	26
Kooperativrörelsen	27
Försvaret av Kampuchea.....	29
Den nationella återuppbyggnaden.....	31
Hälso- och sjukvården.....	31
Befolkningsökningen	32
Läget i världen Folket	32
Kampuchea och framtiden	33

Förord

Den 27 september 1977 anordnades ett stort massmöte i Kampuchéas huvudstad Phnom Penh. Det anordnades med anledning av att Kampuchéas Kommunistiska Parti grundades för 17 år sedan. Vid detta tillfälle offentliggjorde partiets generalsekreterare Pol Pot partiets existens.

I detta tal som vänskapsföreningen Sverige-Kampuchéa nu ger ut på svenska, berättar Pol Pot för första gången om den revolutionära rörelsens historia och om det kommunistiska partiet. Talet innehåller mycket information som inte varit känd tidigare.

Vi vill bara påpeka ett par saker. Talet är översatt från BBCs engelskspråkiga utskrift av en khmerspråkig radiosändning. Översättningen har alltså gått i två led och vi ber om överseende med eventuella brister på detta. De mellanrubriker som förekommer i texten har vi satt dit och förkommer alltså inte i Pol Pots tal. Titeln är också vår.

Vi hoppas att vi genom att publicera denna bok kan bidra till att sprida kunskap om utvecklingen i Kampuchéa. Talet hölls innan konflikten med Vietnam offentliggjordes men ungefär samtidigt med att de stora striderna inleddes. Det framgår också i talet. Detta tal ger viktig bakgrundsinformation för att förstå vad som händer i Kampuchéa idag.

Vi vill på detta sätt bidra till att sprida kunskap på Kampuchéa i Sverige och därmed stärka förståelsen och vänskapen mellan våra folk.

Stockholm i mars 1978

VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE-KAMPUCHEA

Inledning

Jag skulle vilja börja med att hälsa till alla kära kamrater som representerar bönderna i kollektiven. Jag vill hälsa till de kära kamrater som representerar vår krigsmakts alla grenar; armén, marinen och flyget.

Jag vill också uttala min vördnad för de kära kamrater som representerar alla regeringsministerier och departement. Vi är samlade här idag för att fira 17-årsjubileet av Kampuchéas Kommunistiska Partis (KKPs) grundande. Jag skulle också vilja ta detta tillfälle i akt att hälsa alla kollektivarbetare som med stor ansvarskänsla kämpat och fortfarande kämpar för att uppfylla sina uppgifter i det nationella försvaret och det nationella uppbygget och som arbetar hårt med att förbättra folkens levnadsvillkor och med att uppfylla de fina revolutionära plikter partier har anförtrott dem.

Från detta stora massmöte skall jag också vilja sända min djupa vördnad till alla kollektivbönder och medlemmar av våra kooperativ runt om i landet och som inte är här nu. De är nu upptagna i kampen för att uppfylla 1977 års plan för risproduktionen som partiet har anförtrott dem. De kämpar nu för att bidra till det nationella försvarets uppgifter och det nationella uppbyggets uppgifter och för att hjälpa till att förbättra vårt folks levnadsvillkor.

Jag skulle också vilja uttrycka min varma och djupa respekt för alla våra revolutionära soldater som kämpar för att övervinna all slags problem på alla avlägsna slagfält. Med hög revolutionär ansvarskänsla försvarar de vårt Demokratiska Kampuchéas suveränitet och territoriella integritet. På det sättet ger de ett stort bidrag till det nationella uppbygget och den snabba förbättringen av vårt folks levnadsstandard.

Min djupa respekt gäller också alla kamrater och vänner i alla våra revolutionära ministerier och departement. De har kämpat och fortfar att kämpa för att uppfylla de stora revolutionära

uppgifter partiet har anförtrott dem. De har försökt uppfylla dessa plikter för att bidra i ansträngningarna att försvara och bygga landet och snabbt förbättra folkets levnadsstandard.

Jag måste uttrycka min djupaste respekt till er kamrater; soldater, kollektivarbetare, och kooperativbönder samt till alla kamrater i alla revolutionära regeringsministerier och departement – till alla dessa kamrater som varit och fortfarande är ansvariga för försvaret av vårt heliga territorium, för snabba förbättringar av folkets levnadsvillkor enligt parollen om ”snabba framsteg”.

Kampuchreas Kommunistiska Parti

Med anledning av att vi firar 17-årsdagen av vårt kommunistiska partis grundande har vårt parti beslutat att öppet och officiellt utropa partiet för nationen och den internationella omvärlden.

Vårt folk av alla klasser har varit helt på det klara med att den kampuchceanska revolutionen leds av Kampuchreas Kommunistiska Parti. Vårt folk har även varit medvetet om att det var på grund av KKP:s ledning som den stora segern uppnåddes den 17 april 1975. Folk inom alla klasser, särskilt arbetar- och bondeklassen, har känt till partiets existens under flera år. Folk inom alla samhällsskikt, och speciellt de fattiga, har väntat på detta tillfälle som skjutits upp i 17 år då partiet utropas. De har väntat på det för att ära partiet för vad det gjort och för alla dess offer och för att det lett hela det kampuchceanska folket i en revolution för att befria hela nationen och vårt folk. Vi är alla övertygade om att hela vårt folk kommer att hylla vårt kommunistiska parti som tidigare endast var känt som ”Kampuchreas Revolutionära Organisation”. Partiet kommer att hyllas överallt, även i de avlägsna områdena, i djungeln, i bergen, på slätterna och i städerna.

Våra vänner runt om i världen har insett klart att inget folk har segrat i en revolution utan att vara under ledning av arbetarklassens parti. De har frågat sig varför de aldrig hörde att det kampuchceanska folket stora segrar och den stora segern över den största imperialisten, USA-imperialismen, berodde på att KKP ledde kampen. Alla dessa vänner har väntat på detta tillfälle då KKP skulle bli känt inom landet och utomlands så att de skulle kunna välkomna KKP:s segrar som ledde fram till vårt folks stora seger den 17 april 1975.

Nu när vårt parti är offentliggjort kommer hela vårt folk att glädjas. Det kommer att ge en möjlighet för alla vänner i världen, när och fjärran, att uttrycka sin stora glädje. Det kommer också att ytterligare öka imperialismens och alla reaktionäres missnöje då de skall möta vårt mäktiga kommunistiska parti.

Firandet idag av vårt partis 17-årsdag är ett speciellt tillfälle i vårt folks, nations, revolutions och partis historia. Det är ett tillfälle då vi måste uttrycka vår respekt till minnet av vår nations hjältar som var våra föregångare. Vi uttrycker vår respekt till minnet av vår revolutionära armés hjältar och till minnet av alla medlemmar i vårt parti som kämpade för att övervinna alla slags hinder och gjorde alla slags uppoffringar för Kampuchreas totala befrielse. Detta gjordes för att vårt land skulle bli ett verkligt oberoende land och så att Kampuchreas folk och speciellt arbetarna och bönderna som utgör mer än 90 procent av befolkningen, skulle befrias. Detta gjordes för att vårt Demokratiska Kampuchea och våra kampuchceanska intellektuella som levde i vanära och som utsattes för förtryck och slaveri under flera århundraden skulle kunna åtnjuta ära och hög prestige världen över och ha vänner på alla fem kontinenter. Det är vänner som välkomnar och gläds åt vår kampuchceanska revolutions stora segrar.

Vi uttrycker också i dag vår vördnad för alla de kamrater som i patriotisk anda och i djup kärlek till folket och sin klass gav sina liv i kampen. Vi betygar alla vår vördnad för deras minne och lovar att vi kommer att studera deras exempel. Vi är beslutna att visa vår tacksam-

het mot dessa kamrater genom att fullfölja de stora revolutionära uppgifter partiet anförtrott var och en av oss. Vi är beslutna att vända vår sorg för dessa modiga och dugliga vapenbröder till styrka i kampen för att uppfylla årets och de kommande årens uppgifter. Vi kommer att visa revolutionär ansvarskänsla, vara patriotiska och visa kärlek till folket och vår klass.

Just för att i den anda studera våra vapenbröders exempel vill vi informera om avsikten med detta stora möte på partiets 17-årsdag.

Detta är ett möte då vi gemensamt studerar och undersöker den kampucheanska revolutionära rörelsen som hela vårt folk deltagit i under ledning av KKP. Denna kamp kommer att föras vidare av kommande generationer för nationell befrielse, nationellt oberoende, verklig suveränitet och för verklig territoriell integritet. Denna kamp utkämpas också för att förhindra den ständiga förlust av Kampuchéas territorium som ägde rum under de tidigare epoker då landet styrdes av olika utsugarklasser.

För att göra det lätt för er att följa med skulle jag vilja dela in mitt anförande i flera kapitel som följer:

I. Första kapitlet handlar om Kampuchéas folks kamp före grundandet av det kampucheanska kommunistpartiet. Från slaveriepoken till 1960 då KKP grundades.

II. Det andra kapitlet handlar om den stora nationella demokratiska revolutionen under KKPs ledning – från 1960-1975.

III. Det tredje kapitlet handlar om den nya epoken i Kampuchéas revolution. Den epoken består i att fullfölja den socialistiska revolutionen och det socialistiska uppbygget samt i försvaret av Demokratiska Kampuchéa.

Dessa tre kapitel sammanfattar hela historien om folkets kamp i Kampuchéa. Jag vill här ge er den enade syn vi har i den revolutionära rörelsen. Det är riktigt att jag inte kan nämna alla små detaljer men jag vill ändå bibringa er den revolutionära rörelsens enade syn.

Varför uppnådde vi seger? Segern berodde på att vi hade förberett vår strategi och taktik för kampen och på att vi fortlöpande hade studerat folkets kamp. Vi drog upp de riktlinjer och vägar som vi måste följa när det gällde att bygga upp vår styrka, när det gällde det militära området och vad gällde det ekonomiska området. Vi gjorde det samtidigt och grundligt. Det är den vägen som lett till seger.

Vi går här igenom folkets kamp från dess början till idag för att vi vill visa er om Kampuchéas Kommunistiska Parti är ett äkta eller oäkta marxist-leninistiskt parti och om det är ett äkta revolutionärt parti eller ett falskt. Alla kamrater kan bedöma de framgångar vår revolutionära rörelse fortlöpande har uppnått. Detta är min önskan. Detta möte är alltså inte en samling som hålls en kort stund varefter alla kan återgå till att uppfylla sina vanliga uppgifter. Detta är ett möte då vi måste undersöka, bedöma och tillsammans studera erfarenheterna av den revolutionära rörelsen som letts av vårt kommunistiska parti. Tillåt mig nu att presentera del I av mitt tal som handlar om Kampuchéas folks kamp före grundandet av partiet, det vill säga från slavtiden till 1960.

Kapitel I

Klasskonflikter i Kampuchéa

Vårt Kampuchéas historia är mer än 2 000 år. Den visar att Kampuchéa, liksom alla andra samhällen, har genomgått flera utvecklingsstadier. Kampuchéas samhälle gick igenom det förkommunistiska stadiet. Ur detta förkommunistiska samhälle kom slavepoken. Från detta samhälle utvecklades det feodala och därefter det kapitalistiska samhället. Efter det

kapitalistiska samhället har vårt land nu gått in i epoken som kallas det socialistiska samhället. Vi har alltså passerat flera samhällsstadier.

Inom ramen för det förkommunistiska samhället fanns ännu inga klasskillnader. Därför fanns det ingen klasskamp i det förkommunistiska samhället.

När det kampucheanska samhället gick in i slaveriepoken kom klasskillnader; mellan slavägare och slavar, mellan ägarna och arbetarna. I feodalsamhället mellan jordägare och bönder, i det kapitalistiska samhället mellan kapitalister och arbetare. Detta är kärnan, de verkliga dragen hos varje samhällsstadium som vårt land genomgått.

Under slaveriepoken, i det feodala samhället, i det kapitalistiska samhället, har vårt land befunnit sig under utländskt förtryck. I den nya epoken var vårt land t ex förvandlat till ett kolonialt eller halvkolonialt samhälle under fransk imperialism, japansk imperialism och USA-imperialismen. Därför kan vi säga att vårt land var offer för utländskt förtryck.

Man kan fråga sig om det fanns eller inte fanns några klasskonflikter i slavsamhället, det feodala samhället och det kapitalistiska samhället. Det fanns verkligen sådana konflikter. Flera av våra kamrater har säkerligen studerat vårt forna Kampuchreas historia. Vår historia bekräftar klart att det har funnits klasskamp sedan urminnes tider. Med klasskamp menar vi en konflikt mellan de förtryckta och de härskande klasserna.

Slavsamhället

I slavsamhället fanns både förtryckare och förtryckta. De förtryckta var slavar och de som förtryckte var slavägare. Dessa två grupper var motståndare och svurna fiender i en kamp på liv och död. Slavarna vägrade att låta sig förtryckas och enades för att angripa slavägarna. Sådana slavuppror inträffade i det förflutna. Det fanns tillräckligt med sociala skäl för och orsaker till sådant motstånd. Vår historia bekräftar att sådana uppror existerat.

I slavsamhället kämpade de undertryckta klasserna mot sina härskare. Denna kamp följde dock inte en riktig linje och hade inte ett riktigt mål. Historien visar att kampen på den tiden var framgångsrik ibland och misslyckades ibland. Några slavar blev soldater och lyckades besegra slavägare. Sedan de en gång blivit segrare utropade de sig själva till slavägare och härskade som despoter över sina slavbröder. Den politik tjänade inte slavarnas massor. Det var en linje som syftade till personlig vinning och den tillät ens egna kompanjoner att bli nya härskare och förtrycka andra människor.

Var det förtryckta folket villigt att ha någon över sig? Nej det var de te. De slog tillbaka därför att slavarerna inte var fria.

Genom denna erfarenhet kan vi se att det finns olika sorters kamp och olika drivkrafter till kamp. Kampen var dock inte framgångsrik eftersom den inte tjänade de förtryckta massornas intressen. Till att börja med kunde någon lura folket en tid men på grund av att förtrycket levde kvar insåg alltid folket att de befann sig i motsatta läger. Om vi jämför situationen då med läget idag kan vi se att vår revolution är av ett annat slag. Kärnan i vår revolution är att förtryckarklassen skall krossas och det förtryckta folket befrias. Vi vill understryka denna skillnad och kunskap så att alla, både vid detta stora möte och runtom i landet, är medvetna om att om vårt parti som nu kommit till makten beter sig på samma sätt som de i slavsamhället så kommer partiet med säkerhet att störtas av bönderna och arbetarna. Om partiet följer en riktig linje och tjänar folket så kommer det säkerligen att få stort stöd från alla. Partiet får då kraft och styrka att försvara landet på ett bra sätt och att förbättra folkets levnadsstandard och snabbt göra landet välmående. Partiet skall representera de fattiga klassernas sanna intressen. Om det inte gör det och undertrycker folket kommer det att möta

motstånd. Folket kommer att slå tillbaka och partiet kommer att kastas ut. Detta är en lärdom av historien.

Vi måste därför övervaka oss själva men det är inte bara partiet som bör utsättas för övervakning; fabrikena, hamnarna, energisektorn, saltproduktionslagen och alla andra verksamhetsområden måste ständigt underkastas övervakning. Om partiet inte representerar den viktigaste klassen, om det inte representerar det förtryckta folket så har det ingen mening, det är då inte längre proletariats parti. Vad vi menar med meningslöst är att inte längre representera proletariats.

Vilka lärdomar har vi dragit av kampen från slavsamhället? En viktig lärdom är att de förtryckta slaverna kämpar mot det förtryckande slavägarklassen. Slaverna lärde sig att kämpa och härdades i kampen. Vi kan lära av vårt fattiga folk att man skall våga alla slags offer för att befria sin egen klass och krossa förtrycket.

Det finns också en annan kunskap värd att besvara och det är att utan en riktig politisk vägledning är kampen dömd att misslyckas.

Feodalsamhället

I feodalsamhället fanns i vårt land två klasser. Det var den feodala jordägarklassen och bondeklassen. Jordägarna var en krigsherreklass som förtryckte bönderna på alla tänkbara sätt. Den förtryckta bondeklassen hade alltså många skäl att resa sig. Deras kamp mot jordägarna spred sig över hela landet. Några av dessa uppror krossades medan andra ledde till seger över jordägarna och krigsherrarna.

Dessa få lyckosamma uppror följde dock inte en riktig politisk linje. Den tjänade inte den förtryckta bondeklassen och befriade dem inte från förtrycket. Tvärtom var det så att de bönder som besegrade de feodala jordägarna alltid utropade sig själva som en del av den feodala jordägarklassen. I sin tur blev de alltså nya förtryckare av bondeklassen.

Bönderna reste sig igen som de gjort mot deras föregångare eftersom bönderna vägrade att acceptera dessa nya feodala jordägare och krigsherrar.

Detta visar klart att det i det förgångna fanns motstånd mot den feodala jordägarklassen. Denna bonderörelse gick ändå mot nederlag efter nederlag. Vilken lärdom kan vi nu dra från böndernas kamp mot den feodala jordägar- och krigsherreklassen?

Det vi kan lära är följande: Å ena sidan reste sig bönderna alltid och kämpade. Kampen var lång och pågick ständigt. Det var en väpnad kamp, oftast i form av öppet krig. I denna kamp fick bönderna ofta ge sitt liv men bondeklassen härdades och stålsattes samtidigt i denna kamp. Bönderna var mycket modiga och skickliga. Å andra sidan lär vi oss att den förtryckta bondeklassens kamp alltid ledde till nederlag. Detta berodde på att det inte fanns en riktig linje som kunde mobilisera den förtryckta bondeklassens alla krafter för att bekämpa och störta den förtryckande klassen.

I samma feodala tidsperiod invaderades och skändades vårt Kampuchea av utländska fiender. De var dels reaktionära feodalister och dels kolonialister. Dessa reaktionära feodalister och kolonialister gjorde genom sina anfall sig till fienden till Kampuchea nation och folk. De blev speciellt böndernas fiende. Den kampuchea nationen och folket, särskilt bondeklassen, tvingades därför att bekämpa och kasta ut de utländska angriparna för att befria landet. Kampen spred sig som en löpeld. Det var väpnad kamp och öppet krig för befrielse av landet och folket. Denna kamp vann några segrar här och ådrog sig några förluster där. Dessa segrar var inte stabila eftersom de som vann dem inte hade en riktig linje och inte var uppriktigt intresserade av att befria nationen, massorna och bondeklassen som led mest under

förtrycket. Efter sina ;rar brydde de sig dessa personer endast om sina och sina vapenbröders personliga intressen. De utropade sig själva som krigsherrar i olika provinser eller regioner eller gjorde sig själva till kungar eller prinsar som understödde förtrycket.

När de mötte bondeklassens motstånd flydde de och anslöt sig till de utländska reaktionära feodalisterna och kolonialisterna och gav bort sitt territorium eller sålde sitt land till andra människor så att de kunde fortsätta sin maktutövning som kungar eller prinsar, till och med till priset av att bli utländska marionetter. De var t o m villiga att hjälpa andra att förtrycka och undertrycka sina egna bondemassor.

Den förtryckta nationens och bondeklassens kamp fördes på detta sätt under feodalsamhället. Denna kamp var mycket hjältemodig. Den misslyckades dock alltid. Det berodde på att kampen inte fördes efter en riktig linje som tjänade och arbetade för befrielsen av nationen eller tjänade och arbetade för en befrielse av det förtryckta folket.

Imperialismen

I en efterföljande feodala och kapitalistiska samhällsepoken och speciellt efter 2:a världskriget inledde vårt folk flera gånger kamp. Låt oss alla ta en närmare titt på dessa rörelser som skiljde sig mycket från de tidigare perioderna, eftersom de internationella kolonialisterna och imperialisterna hade lärt sig mer om olika sätt att bekämpa förtryckta nationer och folk. Vi kan summera vårt folks olika kampformer på följande sätt:

a) Det fanns en rörelse kallad ”kampen för nationellt oberoende” och som omfattade många politiska partier som ”Demokratiska Partiet”, ”Frihetspartiet”, Moder-jordpartiet, Humanistiska Partiet, Pilpartiet”, osv. Alla dessa politiska partier tävlade i valet för sitt s k ”oberoende”. I verkligheten var alla dessa politiska partier *för det första* skapade av franska kolonialistlagar, *för det andra* var de alla godkända och auktoriserade av de franska kolonialisterna och *för det tredje* representerade de alla de privilegierade feodala jordägar- och kapitalistklasserna och andra högre sociala skikt. Kunde detta vara folkets kamp och för folkets verkliga intressen? Kunde detta vara en kamp för nationellt oberoende? Nej, inte alls eftersom denna s k kamp i verkligheten tjänade de av de franska kolonialisterna skapade ”Kampucheanska oberoendet” och privilegierade feodala jordägar- och kapitalistklasserna och andra högre sociala skikt. Denna demagogiska kamp kunde bedra den allmänna opinionen endast en tid. Senare fördömde och avvisade allmänheten den.

b) De japanska fascisterna och USAs CIA grundade en rörelse för nationell frigörelse kallat ”Folkliga rörelsen” eller ”Khmer Serei” och som leddes av Son Ngoc Than. Det tal om ”oberoende från fransmännen” som Son Ngoc Thanklicken höll kunde vilseleda och förvirra några unga studenter en tid. Senare bespottades, förbannades och bekämpades denna fria Kampucheanska ”Folkliga rörelse” av hela Kampuchear folk som fördömde Son Ngoc Than som en Kampucheansk ärkeförrädare. Son Ngoc Thans och hans klicks kamp för oberoende från Frankrike var ett trick i USA-imperialismens stil; att ropa efter Kampucheanskt oberoende så att USA-imperialismen kunde göra Kampuchea till sin militärbas och neo-koloni.

c) Vårt folk, speciellt våra fattigbönder, kämpade för nationellt oberoende från de franska kolonialisterna. Denna revolutionära kamp fördes på många platser i vårt land, alla slags offer gjordes i det väpnade motståndet mot fienden. Denna rörelse hade t o m en växande armé och ett växande antal baser och ställningar. Denna vårt folks revolutionära kamp och det krigsbyte som följaktligen erövrats upplöstes i tomma intet genom Genèveavtalet 1954. Varför? Lärdomen som vi kan dra är att det var för att folket inte hade en riktig och klarsynt vägledning. Vårt folk visste inte hur man skulle föra revolutionär kamp. De visste inte vilken taktik och strategi de skulle använda, vilken riktning de skulle gå i, vilket mål de skulle uppnå, vilka krafter de skulle lita till och vilken slags kampform som skulle användas. Vårt folk kände inte

till hur man kämpar med oberoende, initiativ och självtillit som grund. Att vara utan riktig vägledning är som att vara blind. Oavsett hur stark och beslutsam man är så kan man inte kämpa och nå seger. Tvärtom blir man förvirrad, trögtänkt och glömsk och man marscherar med säkerhet mot nederlag och katastrof.

Folkets kampvilja

Vårt folks kamp kan spåras långt tillbaka i tiden. Vi kämpade i slavsamhällets epok och vi kämpade också mot fransmännen. Vi blev dock alltid besegrade. Vår kamps långa historia ger oss två viktiga lärdomar: Den viktigaste lärdomen är att vårt folk är modigt, beslutsamt, patriotiskt och vågar bekämpa nationens fiender och göra uppror mot förtryckarna som är våra klassfiender. Detta är en utmärkt sak. Vi ska sätta oss in i denna sak noga. Om vi överser med denna sak så kan det sägas att vi undervärderar vårt folk. Om man inte studerar vårt folks kämpande rörelse från dess början så skulle man säkert tro att vårt folk inte vågar kämpa och inte vet hur man kämpar och att vårt folk är lat, svagt och feigt. Sanningen är att vårt folk har kämpat och utgjutit sitt blod ständigt, generation efter generation. De vågar kämpa med bara händer och de vågar också föra väpnad kamp – som är den högsta formen av kamp – och de har t o m upprepade gånger fört denna väpnade kamp. Vi är ett modigt, värdigt folk med en lång kamptradition. Vi bör lära av detta och smälta denna erfarenhet så att vi värderar vårt folks fina drag för alltid. Sanningen är att vårt folk alltid kämpat. Ingen författare har uppfunnit denna sanning. För att tro eller inte tro på vårt folk måste vi alltså studera dess historia av kamp. Vårt folk vågar alltid bekämpa utländska angripare.

De vågade bekämpa de franska angriparna, de japanska angriparna och de amerikanska angriparna. Av denna orsak har vi alla tillit till vårt folk och vi stärker och ökar vår tilltro till vårt folk. Vi står beslutsamt på folkets sida och litar till folket. Folkets styrka kan genomföra alla revolutionära uppgifter. Den andra lärdomen vi kan dra är att oavsett hur modigt kampen förs så leder den till katastrof och fullständigt nederlag om den förs på fel sätt och om den inte följer en riktig väg. Det var för att vi inte hade någon linje som vi inte lyckades i det förflutna. Folket var ytterst modigt och berett till offer. Trots detta lyckades det inte. Detta var för att det inte hade en riktig linje. Det fanns ingen linje för hur man skulle bekämpa angripare från utlandet och heller ingen linje för hur man skulle krossa de inhemska förtryckarna. Utan en riktig linje kan man inte mobilisera massorna för en revolution. Den riktiga lärdomen från detta misstag är att vi måste ha en linje; vi måste följa en riktig partilinje. Om vi har en riktig linje för att mobilisera massorna får vi massornas stöd.

Nu har vi fastslagit att vi behöver en linje. Vilken sorts linje då? En linje som kopierats från andra folk duger inte. Linjen måste grundas på principerna oberoende, initiativ, självbestämmande och självtillit, vilket innebär att vi måste i första hand lita till vårt eget folk, vår egen arm, vår egen revolution och den befintliga revolutionära massrörelsen i vårt eget land. Därför måste vi utforma en riktig linje för att lyckas. Vi drog därför upp den strategiska och taktiska linjen för vår nationella och demokratiska revolutionära rörelse som jag skall tala om i del två av mitt tal.

Kapitel II

Det nya partiets linje

Här följer del två; om den nationella demokratiska revolutionära rörelsen 1960-1975 under ledning av Kampuchéas Kommunistiska Parti. Grundat på erfarenheterna som uppnåddes i de på varann följande och ständigt misslyckade revolutionära striderna som fördes av vårt folk under gångna århundraden, utformade vårt parti en linje för att leda vår kampuchéanska

revolution till seger. 1957 bildade vi en kommitté för att utarbeta partiets politiska linje. Denna kommitté bestod dels av ansvariga kadrer som arbetade på landsbygden och dels av ansvariga kadrer som arbetad Phnom Penh. Den forskade i vårt folks historia och summerade tidigare erfarenheter av vårt folks strider som lärdomar för att belysa partiets linje. Samtidigt studerade denna kommitté erfarenheterna från flera av världens revolutionära rörelser. På grundval av erfarenheterna från vårt lands revolutionära rörelse och från några av världens revolutionära rörelser, utarbetade kommittén utkastet till partiets politiska linje på marxism-leninismens grund. Den gjorde detta ständigt med hänsyn till de faktiska behoven och situationen i Kampuchea och det kampuchianska samhället. Detta gjordes helt självständigt och oberoende och utan hjälp utifrån. Det bör framhållas att det vid denna tid rådde svårigheter och komplikationer både hemma och utomlands. Hemma hölls val 1955 och vi blev svårt slagna av fienden. 1956 och 1957 fortsatte fienden förtrycka oss. 1958, när det andra valet ägde rum, inledde fienden allvarliga aktioner mot oss. Många arresteringar ägde rum på landsbygden. Ett mycket stort antal arresteringar ägde rum både på landsbygden och i städerna 1959 och 1960. 1959 förstördes 90 procent av våra revolutionära styrkor genom arresteringar, mord, mutor och genom att några gav upp motstånd. Trots att nya medlemmar rekryterades förstördes i städerna stora delar av våra styrkor genom fler fängslanden, mord, mutor, förföljelser och genom att några gav upp motstånd. Detta var det svåra läget hemma. Utomlands var läget komplicerat vid denna tid p g a förvirringen och osäkerheten om den revolutionära linjen i världen. I detta läge framhöll vår kommitté för planerandet av partilinjen, att majoriteten folket stödde revolutionen och den progressiva sidan mot reaktionärerna och USA-imperialismen i 1955 års val. Folket kunde emellertid inte rösta på de progressiva eftersom den härskande klassen hade vapnen, lagarna, domstolarna, fängelserna och andra verktyg att förtrycka vårt folk.

I 1958 års val visade det sig ännu tidigare att vårt folk fortsatte att sympatisera med revolutionärerna och att stödja de progressiva mot USA-imperialismen och önskade att de progressiva skulle ta över statsmakten, handha statens affärer, lösa folkets problem och förbättra deras levnadsvillkor. 1958 års val var emellertid en kopia av det tidigare valet där fienden hade vapnen, lagarna, domstolarna och fängelserna på sin sida för att hindra folket att rösta på revolutionärerna, patrioterna och de progressiva.

Det ifrågasattes då om vi, för att uppnå seger, skulle fortsätta kampen genom val eller i andra kampformer. Tidigare erfarenhet lärde oss att förbli oberoende, ta initiativet i våra egna händer och lära från vår egen revolutionära rörelses erfarenheter för att utforma vår riktiga linje, en grundläggande linje att lägga fram inför partikongressen som skulle hållas 1960.

Partiet bildas

Partiets första nationella kongress öppnades den 30 september 1960 i Phnom Penh i ett mycket svårt läge på grund av starkt förtryck från fienden. Låt mig nämna några exempel. Många stora intellektuella kamrater, som vår nuvarande kamrat ordförande i Statspresidiet (Khieu Samphan – övers anm) förföljdes och fängslades också av fienden. Om de vågade att förfölja ledande intellektuella, varför skulle de inte våga förfölja och förtrycka de vanliga arbetarna, bönderna och människorna på gatan? Läget var så dystert att vi öppnade partiets första kongress mitt på järnvägsbangården i själva Phom Penh. Vid denna kongress närvarade 14 representanter för bönderna från olika regioner över hela landet och 7 representanter för städerna. Inalles deltog 21 deltagare i partiets nationella kongress vid en tidpunkt då fienden inledde väldiga aktioner för att förtrycka oss. Det var en kamp på liv och död mellan fienden och oss. Tänk er om fienden upptäckt våra ledande organ och vårt partis linje – då skulle vår revolutions öde varit beseglats. Vi beslöt trots allt att genomföra kongressen till varje pris eftersom revolutionen var i starkt behov av en riktig linje att gå efter. Utan en riktig

vägledning skulle den revolutionära rörelsen vittra sönder, krympa och gradvis dö ut, vilket skulle göra hela revolutionen stor skada. Det tvingade oss därför att lyckas med att öppna partiets första kongress och att lyckas utarbeta partilinjen för att sedan använda denna linje för att leda revolutionen till seger.

Jag har sagt er att den första nationella partikongressen hölls den 30 september 1960. Egentligen samlades den tre dygn i sträck. Vi arbetade dygnet runt dessa tre dagar och nätter. Vi var hänvisade till detta enda rum under denna period. Denna kongress var en historisk milstolpe för Kampuchéas nation, folk, revolution och arbetarklass. Det var dagen då vårt Kampuchéanska Kommunistiska Parti, ett riktigt marxist-leninistiskt parti, föddes.

Kongressen behandlade tre huvudproblem. För det första antogs den grundläggande strategiska linjen för den nationella och demokratiska revolutionen, för det andra antog den partistadgarna och för det tredje så valde den partiets centralkommitté

Politiken för den nationella och demokratiska revolutionen

Nu kommer vi till kärnan i partiets linje för den nationella och demokratiska revolutionen. Vi skall undersöka hur den linjen utformades. Vi nådde som bekant upprepade segrar fram till den stora segern 17 april. Det är nog med bevis för att vår linje var riktig. Vi skall ännu en gång ta en titt på de skäl och vetenskapliga analyser som ledde oss fram till vår grundläggande linje.

1. Kongressen analyserade och fastslog vilket slags samhälle Kampuchea var vid denna tidpunkt och vilka konflikter som ägde rum i detta samhälle då. Att analysera detta problem var nödvändigt. Nyckelfrågan för om vi skulle kunna fastställa våra uppgifter på ett riktigt sätt var om detta problem kunde lösas. Om vi gjorde en felaktig analys skulle våra uppgifter bli felaktigt fastställda. Därför analyserade och definierade vi Kampuchéas samhälles karaktär.

Vid denna tidpunkt var Kampuchea en satellit under imperialismen och speciellt under USA-imperialismen. Det innebar att Kampuchea inte var oberoende och inte fritt. I korthet var vi en satellitstat under imperialismen och framför allt en satellit under USA-imperialismen. Detta var vår analys. Man kan fråga sig: Åstadkom denna analys några motstridiga åsikter? Ja, det gjorde den. Vi hade konflikter både inom våra egna led och inom den nationella gemenskapen. Det fanns ett flertal grupper som ansåg att Kampuchea var oberoende. Några sade att landet hade uppnått oberoende 1949 medan andra hävdade att det blivit oberoende genom Genèveavtalet 1954. Vad de än må säga vidhöll dessa två åsiktsriktningar att Kampuchea var oberoende.

Även om det är oberoende och neutralt till formen var landet inte det i grunden eftersom ekonomin styrdes av USA-imperialismen och landets kultur och livsstil påverkades av imperialismen. Detta var mest uppenbart vad gäller den härskande klassen. Vi betraktar alltså ett sådant samhälle som en satellit under imperialismen eller som ett halvkolonialt samhälle. Denna analys klargjorde att det fanns motsättningar efter Kampuchea var offer för utländsk aggression på de ekonomiska, kulturella, sociala, etiska och militära områdena. Därför var landet inte oberoende. Det var inte helt, men till hälften, underkuvat.

Kampuchea och USA-imperialismen

Eftersom Kampuchea var till hälften förslavat så var konflikter oundvikliga. Den viktigaste var konflikten mellan den kampuchéanska nationen och imperialismen med USA-imperialismen i spetsen.

Imperialismen anföll oss inte militärt men startade, ekonomisk, kulturell och social aggression mot oss genom att ta över allting. Det fanns alltså konflikter och de uppstod automatiskt trots att vissa människor försökte dölja dem.

Vi ansåg det nödvändigt att lösa motsättningen mellan Kampuchéas nation och imperialismen, i synnerhet USA-imperialismen. Vi löste konflikten genom att kartlägga vad som krävdes av oss. Vi kom fram till att vi måste ena hela folket mot imperialismen och särskilt USA-imperialismen. Detta var nödvändigt för att uppnå suveränitet, oberoende och territoriell integritet. Det var våra nationella revolutionära uppgifter. Utan att lägga fast denna linje, utan att vi gjort denna vetenskapliga analys skulle vi inte kunnat bekämpa imperialismen. Även om vi gjort denna analys men varit motsträviga och vacklande skulle vi kämpat dåligt. Vårt parti fastslog att den motsättning jag nämnt ovan verkligen förelåg.

Vi tog sedan itu med uppgiften att mobilisera alla styrkor för att driva ut imperialismen och i synnerhet USA-imperialismen. Vi mobiliserade alla som vågade bekämpa imperialismen, och speciellt USA-imperialismen, vår sida. Reaktionärerna som förtryckte oss vid denna tid förlöjligade oss och våra ansträngningar. De sa att vi kämpade mot en spökimperialism. Vi höll oss ändå till vår sociologiska analys. Vi tog den sociala, ekonomiska, militära och kulturella verkligheten i beaktande. Vi frågade oss om vi var socialt ekonomiskt, militärt och kulturellt oberoende. Vi fördjupade oss i detta grundligt och såg inte bara till de ytliga formerna. Vi fann att vårt land var en satellit. Vi frågade: Vill vi verkligen ha oberoende och folket svarade ja. Därefter tog vi itu med uppgiften att mobilisera massorna för att bekämpa imperialismen och särskilt USA-imperialismen för att Kampuchéa skulle bli verkligt oberoende.

Motsättningarna i Kampuchéa

Jag vill nu göra en analys av de helt interna konflikterna i det kampuchéanska samhället.

Det kampuchéanska samhället var vid denna tidpunkt då vi stakade ut partiets linje uppdelat i fem klart urskiljbara klasser: Arbetarklassen, bondeklassen, borgarklassen, kapitalistklassen och den feodala klassen. Mellan dessa fem klasser fanns det komplicerade konflikter, såsom konflikten mellan arbetarna och kapitalisterna, konflikten mellan borgarna och kapitalisterna, konflikten mellan bönderna och jordägarna, konflikten mellan bönderna och kapitalisterna, och så vidare. Vilken konflikt var den viktigaste, mest överskuggande i det Kampuchéanska samhället vid denna tidpunkt?

För att finna ut detta försökte vi upptäcka vilken konflikt som inbegrep flest människor och vilken klass som förtryckte en annan klass mest. Efter en noggrann undersökning fann vi att i det kampuchéanska samhället vid denna tidpunkt representerade bönderna 85 procent av befolkningen. Bönderna utgjorde således majoriteten. Vi fann också att bönderna led under förtryck från alla andra klasser, i synnerhet från jordägarna. Vi kom till slutsatsen att bondeklassen, vilken utgjorde 85 procent av hela befolkningen, var i konflikt med en förtryckande klass, nämligen den feodala jordägarklassen. Bland alla konflikter, framstod den mellan bönderna och jordägarna klarast.

Eftersom de var den absoluta majoriteten av befolkningen representerade bönderna till övervägande delen hela folket. Det var viktigt att lösa denna största konflikten för att vinna över den största styrkan på vår sida. Således kvarstod många komplicerade konflikter i det Kampuchéanska samhället vid denna tidpunkt.

En av de största, den mest framträdande, och den mest vittgående, var konflikten mellan bönderna och jordägarna. Jordägarna förtryckte bönderna på alla sätt. De gjorde detta överallt, även i det mest avlägsna hörn av landet. Vi undersökte grundligt denna aspekt. Vi studerade detta faktum i årtal, i det att vi gick ut direkt till byarna och kommunerna på vår landsbygd.

Låt mig citera ett exempel från Battambang-provinsen. 1957-58, i Thmat Koul, vilket var ett vidsträckt jordbruksområde, hörde 90 procent av risfälten till landsägarna, och av tiotusentals bönder, kunde man bara räkna fyra eller fem jordägare. Således hörde 90 procent av marken några få jordägare, medan tio-tusentals bönder bara hade 10 procent. Detta fick oss att notera att landsbygden utarmades: denna term betyder att bönderna blir fattigare och fattigare. En rik bonde som arbetade för sig själv kunde bli en medelklass-bonde, från att ha varit en medelklass-bonde som arbetade för sig själv kunde han bli en lägre medelklass-bonde, och från att ha varit en lägre-medelklass-bonde kunde han bli en fattig bonde. Sedan, en kort tid efter detta, kunde den fattige bonden förlora all sin mark. Han tvingades ta sig till staden och ta anställning som arbetare, bärare eller cykeltaxiförare. Endast jordägaren kunde bli rikare. Så såg motsättningen ut överallt i det kampucheanska samhället.

Jag ska läsa upp för er ett annat dokument som berättar om vad som hände i Khum Din Tei i Pompong Khang Kabut. Idag är det östra regionen. Vi studerade hur de feodala jordägarna förtryckte bönderna. Vid denna tid kostade ett par svarta bomulls-shorts endast 2-3 riel. För att få köpa ett par sådana shorts fick bonden ge jordägaren 10-15 bushels ris. (1 ushel=36,33 l. Övers anm.) I allmänhet konsumerade en familj på fem personer i Khum Don Thei endast 30 bushels per år och detta innefattar sådd för nästa skörd. För att få ett enda par shorts tvingades familjen spendera hälften av sitt livsnödvändiga matförråd. Vad hände då om de ville köpa två par? Betyder inte det att en medelklassbondefamilj tvingades avstå från sina dagliga mål under ett år? Detta är ett exempel på förtrycket i jordbruksområdena. De som förbiser detta problem kan inte förstå hur hårt detta förtryck var. Denna motsättning och konflikt var av livsavgörande betydelse. Det var en motsättning och konflikt som gick djupt i det kampucheanska samhället och som berörde 85 procent av befolkningen. Av denna anledning tog partikongressen den konflikten som sin egen. För att lösa denna konflikt måste vi sporra bönderna att bekämpa de feodala jordägarna som klass. Endast genom en sådan resning kunde konflikten lösas. För att lyckas måste bönderna mobilisera andra människor på sin sida. Om vi kunde samla alla 85 procenten och vinna över dem skulle resten av folket följa deras exempel. Endast ett betydligt antal skulle vägra gå ut i kamp. Det gällde att genomföra och riva på den demokratiska revolutionen. Den avsåg att befria folket, dvs de 85 procent av befolkningen som bönderna utgjorde och som var folkets majoritet. Om vi bara kunde befria bondeklassen så kunde vi befria hela landet. De få återstående procenten, skulle ha följt böndernas exempel. Bondeklassen var inte bara stor till antalet utan besatt också revolutionär kraft.

Att få denna styrka med sig eller mot sig var nyckeln till framgång. Det hade varit en allvarlig missbedömning att tro att våra bönder var efterblivna, smutsiga, usla, okunniga och ur stånd att göra revolution. Att tro det innebar att man inte studerat styrkan hos bondeklassen och dess betydelse i samhället. Ju större motsättningen blev desto större blev böndernas indignation. Denna konflikt var dock dold eftersom jordägarna, de härskande funktionärerna och lärarna som var i de utsugande klassernas tjänst tvingade och lurade bönderna att begrava denna konflikt. Tron på återuppståndelsen, inflytandet från stjärnorna och gångna gärningars betydelse tjänade också att vilseleda bönderna. Trots att den var dold fanns motsättningen ändå där. Vår uppgift var att göra bondeklassen medveten om denna motsättning och få den att känna klassvrede. Detta var nyckel och grundfrågan som avgjorde vår seger.

Sammanfattningsvis fanns det två nationella och demokratiska revolutionära uppgifter. Den första var att kämpa mot imperialismen, och den andra var att störta den feodala jordägar-klassen. Det var inte de enskilda som skulle attackeras, utan de feodala jordägarnas förtryckarsystem. Genom denna linje måste vi sporra de fattiga och lägre medelklassbönderna. Kadreerna begav sig till landsbygden och inte till städerna. De levde i avlägsna områden där de kunde lära sig hur bönderna hade det, hur många bushels ris som behövdes för att leva ett år, och hur mycket ris – som behövdes för ett par shorts. Genom att leva nära de fattiga bönderna

förstod de sin uppgift och kunde sprida propaganda för att sporra dem mot förtrycket från de feodala och halv-feodala klasserna.

Folkets kamp går framåt

Man kan se framstegen i kampen på landsbygden från 1964. Kampen var mycket livlig; 1964-1967 var den mäktig. Under 1964 och 1965 var rörelsen stark. Under 1966 och 1967 blev den utbredd. Tio-tusentals bönder startade demonstrationer och resningar i distrikten, kommunerna och provinshuvudstäderna och begärde en jordreform. De sände petitioner och talade med medlemmar i parlamentet. De använde knivar, svärd och hackor som vapen, omringade polis- och militär-utposter och litade till revolutionärt våld för att tvinga de härskande klasserna att genomföra jordreformen.

Eftersom de härskande klasserna bestod av feodala, jordägar- och kapitalistklasser, kunde de inte lösa böndernas problem. De fortsatte att ge löften. De kunde emellertid endast ljuga för och bedra bönderna för en tid. När bönderna såg att de fortfarande inte kunde få tillbaka sin mark blev de arga. Då klassvreden uppstod ur klasskonflikten, reste sig de fattiga bönderna i en blodig kamp mot rövarna. De var inte längre rädda för att dö. Utan jord skulle de i alla fall dö. Som ni ser, var böndernas landsomfattande rörelse oerhört kraftfull.

Några människor var skeptiska. De frågade: Hur skulle vi kunna lyckas med bara våra tomma händer, och varifrån skulle vi få vår styrka? Detta var för att de inte såg våldsamt stegrande styrkan hos vårt folk som hade blivit klassmedvetet. Vårt folk väcktes inte av vår utbildning eller av vår propaganda. De uppnådde medvetenhet i kampen, i klassvreden och i klasskampen. De beslöt att ta till revolutionärt våld för att lösa denna konflikt. Böndernas hårda styrka föddes av sig själv och bönderna samlade erfarenheter själva under kampen. Vi kunde nu sporra hela bondemassan över hela landet. Denna trupp var mycket beslutsam och gav oss mod att föra kampen vidare.

Vad gjorde att partiet trodde på massorna? Svaret är: Partiet såg klasskonflikten och såg att massorna försökte att lösa denna klasskonflikt själva. Vår roll var huvudsakligen att hålla dem enade till en kraft, att hindra att de gick olika vägar. Detta var den analys som gjordes vid den första partikongressen. Detta möjliggjorde för oss att finna den rätta inriktningen. Om vi hade misslyckats att begripa detta, så skulle vi ha varit förlorade.

Några människor trodde att kampen i parlamentet var tillräcklig. De visste inte att genom att göra så skulle partiet ha kommit fram och kämpat öppet. Denna typ av kamp var endast komplementär. Den var inte strategisk, utan bara taktisk.

Kampen i tidningarna var en utmärkt möjlighet att sporra den allmänna opinionen i stor skala. Den var emellertid inte den grundläggande kraften. Bönderna var den grundläggande kraften. Vårt land skiljde sig från många andra länder eftersom våra arbetare inte utgjorde revolutionens huvudstyrka. Från början var vi väldigt aktiva bland arbetarna. Från 1955 och framåt arbetade vi bland arbetarna. Vi bildade ett landsomfattande arbetarförbund för att få fart på arbetarrörelsen. Kamrat vicesekreterare (Nuon Chea. Övers. anm.) var då ansvarig för att leda arbetarna. Det fanns emellertid få arbetare. Rörelsen var sjudande på fabrikerna, men kvävdes regelbundet i sin linda av fienden. Varje gång som rörelsen stegrades så krossades den. Vid en järnvägsstation där vi hade den mest energiska arbetarklassrörelsen i landet grep fienden många av våra arbetare. Några av dem som överlevde tortyren blev t o m galna. Faktum är arbetarnas trupp – klassens kärna – var utmärkt. De var skickliga på att leda kampen, men deras antal var litet och de var totalt under fiendens övervakning. Vid fabrikerna och anläggningarna. Det var därför korrekt säga att den konflikt som var för handen i det Kampucheanska samhället vid denna tid var huvudsakligen konflikten mellan bönderna och jordägarna. Det var en i grund och botten korrekt analys.

Vad som än sades om detta, så brydde vi oss inte om det. Vi fortsatte ha förtroende för vårt folks styrka, eftersom vårt folk kämpade mycket hårt och följde partiets ledning. Redan hade partiet en riktig politisk linje.

Vårt folk kämpade i alla skiftande former. Även kvinnorna anslöt sig till kampen. Bland många andra saker skulle jag vilja dra ett exempel för er att illustrera vårt folks mångsidiga kamp. Phum Krava, en by i Srok Barays Khum Krava i den avlägsna norra delen av landet, låg nära Stoeng Chinit. Folket där led av obeskrivbara orättvisor från fienden. Jordägare stal jord från folket. Folket reste sig i protest och de manliga innevånarna arresterades. Endast hustrurna och barnen förblev fria. Vårt parti rådde dem då att slå tillbaka fredligt genom parlamentet. Dessa kvinnor svarade: ”Hur skulle vi kunna kämpa genom parlamentet om vi inte ens hade sett Phnom Penh?” De visste inte var parlamentet låg och med vem de skulle diskutera frågan. Vi sa åt dem att ta bussen från Kompong Cham till Phnom Penh och sedan ta en cykeltaxi till Chau Sen Kosal, talmannens hus. När de kom till Phnom Penh kom de i grupp åtföljda av sina barn. Cykeltaxiförarna tog dem till Chau Sen Kosals hus där de stannade i tre eller fyra dagar under det att de vägrade ge sig av om inte Chau Sen Kosal hjälpte dem. Chau Sen Kosal såg då att han måste ge vika och han hjälpte slutligen dessa kvinnor att få sina män tillbaka.

Med denna historia vill jag peka ut att det totalt analfabetiska folket som inte hade den minsta uppfattning om städer, bilar, Phnom Penh och parlamentet vågade kämpa under partiets ledning. Denna styrka var oövervinnelig. Den kunde lyckas med allting. Folkets kamp kunde föras på otaliga sätt och detta ska också ses som ytterligare god sida hos folkets styrka. Detta var på grund av att vi förstod konflikten, tolkade den korrekt och använde den korrekt. Detta var den linje som vi följde.

Vilken definition skall vi ge vår revolution och revolutionära kraft?

Det fanns två fiender för oss att bekämpa: den första var imperialismen, speciellt USA-imperialismen, och den andra var den feodala landägarklassen och de reaktionära kompradorerna. På revolutionens sida utgjordes truppen av arbetare, bönder, borgare, nationella kapitalister och patriotiska och progressiva personligheter. Vi mobiliserade alla styrkor i det nationella samhället. Vi visste att om vi endast lyckades mobilisera ett fåtal av dessa grupper, skulle vi inte lyckas i kampen. Om vi lyckades mobilisera några så skulle vi lyckas i en viss utsträckning. Om vi lyckades mobilisera de flesta av dessa grupper skulle vi lyckas i stor utsträckning, och om vi lyckades mobilisera alla dessa grupper, skulle vi lyckas helt och hållet. Detta var den faktor som avgjorde om vi skulle vinna eller förlora. Därför måste vi veta hur vi skulle mobilisera arbetarnas, böndernas, borgarnas, de nationella kapitalisternas och de patriotiska personligheternas styrkor.

Vi fortsatte med den riktiga vägen. Vi tog hänsyn endast till större konflikter, och den största konflikten av alla var kampen mot imperialismen och den feodala landägarklassen. På samma gång, översåg vi med de mindre konflikterna. Vi strävade hårt efter att mobilisera alla krafter för att bekämpa USA-imperialismen och det feodala landägare-reaktionära komprador-systemet. Vi behövde mobilisera alla krafter vi kunde. Vi uppdrog åt kadrer att arbeta med, och försökte vinna över, arbetare, bönder, borgare, intellektuella, studenter, nationella kapitalister, buddhist-munkar och patriotiska och progressiva personligheter. Vi försökte att mobilisera så många krafter som möjligt. Inte bara arbetarna och bönderna mobiliserades, utan alla andra skikt i befolkningen drogs också in.

Mobilisering av nationen

Hur gick vi tillväga med denna mobilisering? Detta kunde endast göras om vår politik var riktig, det vill säga: om vår sak var korrekt och acceptabel. Vi måste få alla de berörda att

förstå vår sak och berätta för dem att de alla hade något att vinna på att förena sig med oss. Vi hade regelbundna diskussioner, med dem. Ibland höll de med oss och ibland inte. Vi fortsatte att fråga dem och diskutera med dem. Till att börja med såg de inte hur dålig USA-imperialismen var. Senare såg de att USA-imperialismen var dålig och förenade sig med oss i kampen mot USA-imperialismen och för oberoende, fred och neutralitet.

Var och en av dessa krafter hade sin egen betydelse. Huvudkraften var emellertid bönderna som utgjordes 85 procent av befolkningen. Om vi kunde få denna styrka på vår sida, så skulle de andra grupperna följa efter. Vi lyckades på slutet vinna över mer än 95 procent av krafterna. Dessa styrkor, som trots sina olikheter, förenades i en enda front mot fienden bestod av två grupper; en grupp var strategisk och den andra taktisk. Vi definierade arbetarnas och böndernas grupp som den strategiska och den grundläggande styrkan. De borgerliga studenterna, de borgerliga intellektuella, och så vidare var arbetarnas och böndernas allierade. De var allierade i det förgångna och de förblir så nu. Vad gäller de nationella kapitalisterna, så var de den strategiska stödtruppen inom den nationella och demokratiska revolutionens ram. De utgjorde inte huvudstyrkan eftersom dessa nationella kapitalister lätt bytte sida. Ibland förenade de sig med fienden och ibland med oss, allt beroende på situationen. Vad gäller den taktiska styrkan utgjordes den av personligheter som hörde till den privilegierade feodala klassen, den kapitalistiska kompradorklassen och jordägarklassen som mer eller mindre gick med på att bekämpa fienden. Vi lyckades också få dessa personligheter på vår sida.

Vi gjorde ansträngningar för att mobilisera Samdech Penn Nouth och Samdechre, Sihanouk såväl som Sam och Högste Patriarken Choun Nath av Mohaniaybuddist-orden och Samdech Högste Patriarken av Thmmayutika Buddistorden. Vi lyckades mobilisera alla dessa.

Vår linje var riktig och vi tillämpade den på ett i huvudsak korrekt sätt. Genom att bygga på en stark och bred front och mobilisera alla nationella och folkliga styrkor uppnådde vi den ena framgången efter den andra. Genom att fronten baserades på alliansen mellan bönder och arbetare kunde vi nå framgång efter framgång.

Följaktligen blev vi starkare och fienden blev mer isolerad. Vår linje var därför att mobilisera så många grupper som möjligt och att isolera fienden i avsikt att attackera dem. Vår linje förutsatte tre tillvägagångssätt mot fienden: den första var att vinna över på vår sida de som kunde vinnas över för en tid. Den andra var att neutralisera de som vi kunde neutralisera så att de inte skulle gå emot oss, och den tredje var att isolera de grymmaste för att attackera dem. Vi lyckades till en viss utsträckning att splittra fienden och att vända konflikter inom deras egna led till vår fördel.

Sim Var och Sam Sary var båda agenter för CIA. Sim Var var medlem i Son Ngoc Thanks CIA-betalda Khmer Serei. Sam Sary var också en CIA-man. Vi lyckades emellertid under vissa omständigheter, att splittra dem genom att vända Sim Var mot Sam Sary. Vid denna tidpunkt lyckades vi vinna över Sim Var på vår sida och bad honom att tillintetgöra Sam Sary. Han samarbetade med oss i ett par år innan han avföll och vände sig mot oss.

Detta är ett exempel på flexibilitet i kampen mot fienden. Om vi ha varit stela som pinnar, ur stånd att kompromissa och ur stånd att dra fördel av goda tillfällen att samla styrka för att tjäna den revolutionära rörelsen, skulle vi ha förlorat i styrka. Vi visste att dessa trupper som kunde få från fienden enbart var taktiska. Vår strategiska kraft var arbetarnas och böndernas styrka, och speciellt de fattiga och lägre mellanklassbönderna, som fanns överallt i hela landet.

Jag vill betona att om vi inte haft en sådan linje och om vi inte hade tillämpat en sådan politik för att samla styrka, så skulle vi inte ha varit segerrika.

Vi lyckades med vår nationella och demokratiska revolution eftersom vi formerade våra styrkor efter de linjer som jag nämnt och eftersom vi mobiliserade andra krafter enligt denna linje. Vårt parti hade en linje som lärde oss att skilja mellan varifrån de strategiska styrkorna kom och varifrån de taktiska styrkorna kom. Vi lärde oss att kämpa, stärka enigheten och förbise med oväsentliga skiljaktigheter för att vinna större krafter till den viktigaste uppgiften – att angripa fienden. Detta var den linje partiet utformat och som vi följde.

Den väpnade revolutionen

De två år som gått sedan befrielsen har varit betydelsefulla år. Vi upplevde de stora svårigheter när vi gick ur förstörelsekriget. Vi lyckades klara dessa svåra år med framgång och i hög grad av egen kraft. Hur? Därför att folket fortsatte revolutionen. Utan styrkan hos ett folk som genomför en ständigt pågående revolution skulle vi inte kunnat komma så långt.

Vi lyckades huvudsakligen att bygga upp vår styrka på ett riktigt sätt. Men vi lyckades inte till 100 procent. Till största delen var vi dock framgångsrika. Vi lyckades bygga upp vår styrka så bra som någon kunnat. Vi var inte envisa och vi trodde inte att vi alltid hade rätt. Vi gjorde inte revolution på ett oorganiserat sätt. Vi visste att för att göra revolution fick vi inte plöttra bort vår styrka. Revolutionen krävde så mycket styrka som möjligt. Revolutionen var svår att sätta sig in i. Den var svårbemästrad och förändrade sig ständigt. Det var en våldsam förändring. Därför var det ingen vanlig arbetsuppgift att göra revolution. Vi var tvungna att vara ytterst noga med att bygga upp vår styrka för att lyckas.

Från första partikongressen och framåt höll vi oss till denna princip och lärde av denna och strävade efter bästa förmåga att följa den för att ständigt bygga upp vår styrka och öka den. Det var därför vi var så starka under tiden för vår nationella och demokratiska revolution. Det var tack vare massornas styrka som vi kunde uppnå allt inom de politiska, militära, ekonomiska och sociala fälten. Det gjorde vår kamps förtrupp stark och det gjorde också vårt understödsområde för produktionen stark. Hela folket var i rörelse.

För att bygga upp vår politiska styrka för att bekämpa och besegra fienden begagnade vi följande revolutionära kampformer som de preciserats av första Partikongressen.

Den första kampformen var att använda revolutionärt politiskt våld och revolutionärt beväpnat våld. Det vill säga: Vi skulle föra både politisk och väpnad kamp. I grunden låg det revolutionära våld vi använde som den hårda styrka som var nödvändig för att möta och anfälla fienden.

Den andra formen av kamp innefattar den lagliga, halvlagliga och illegala kampen, med den illegala som grund. Vi lade den illegala kampformen i grunden eftersom den vanligtvis är illegalt att göra revolution. Frågan gällde helt enkelt om vi vågade föra kamp eftersom en revolution inte kunde vara laglig då den gick ut på att störta den rådande statsmakten och skapa en ny statsmakt. Partiets linje var av detta skäl att vi huvudsakligen måste agera underjordiskt.

Vi ställde detta problem i avsikt att klargöra vår åsikt och ståndpunkt. Utan en klar åsikt och ståndpunkt i denna fråga hade vi bara kunnat föra en legal kamp. Om lagen hade sagt att vi inte fick kämpa, hade vi fått foga oss i detta: vi skulle inte ha vågat kämpa, dvs vi skulle inte ha genomfört revolutionen.

Den tredje formen av kamp inbegrep den öppna, halvöppna och den hemliga kampen, med den senare som den grundläggande. Vi kämpade öppet, halvöppet och hemligt, med tonvikt på det senare. Detta på grund av att ingen fiende skulle ha tillåtit oss att göra revolution. I avsikt att göra revolution och starta en massrörelse, var vi tvungna att ta kontakt med

massorna, tala till dem, leva med dem och sporra dem genom att huvudsakligen agera i det fördolda. Öppen kamp var otillräcklig. Den var ytlig och nådde inte ut till massorna.

Text vad gäller journalistiskt arbete skulle vi även om vi publicerat 100 tidningar bara kunnat skriva det som höll sig inom de feudala och kapitalistiska klassernas lag. Därför skulle revolutionens viktigaste innehåll inte kunnat nå ut till massorna så som vi velat. Lärdomarna om klassernas verkliga natur och om nödvändigheten av att störta den exploaterande klassen skulle inte ha nått folkets massor alls. Endast genom att vi huvudsakligen agerade i hemlighet bland massorna kunde denna revolutionens innersta väsen nå dem. Endast genom att på ett riktigt sätt slå fast handlingslinjen och på vilket sätt kampen skulle föras kunde vi lyckas i vår revolution och i våra ansträngningar att mobilisera alla krafter.

På grund av denna linje fick vi order av partiet att agera separat från varandra. Några anmodades att arbeta öppet som parlamentsledamöter eller som funktionärer i administrationen (dvs i det gamla samhällets administration), andra anmodades att verka öppet i olika massorganisationer eller bli journalister. Allt detta gjordes för att mobilisera massorna.

Det fanns också de som hade hand om hemliga operationer i avsikt att utveckla massrörelsen. Vi handlade efter samma mönster överallt, i Phnom Penh såväl som på landsbygden. Vi hade både öppna och hemliga nätverk för operationer. Den hemliga formen för kampen var grundläggande i syfte att skydda de revolutionära krafterna och på samma gång sporra massorna. Om vi hade verkat alltför öppet, hade fienden kunnat förgöra oss, delvis eller totalt. Detta var det effektiva sättet att kämpa i avsikt att få folkets dolda krafter att komma till sin rätt. Det var inte fråga om att utlösa dessa krafter oförsiktigt i avsikt att orsaka skada överallt.

Genom att följa dessa olika kampformer var vi i stånd att förstärka kampen i hela landet, både på landsbygden och i städerna. Vi var i stånd att kämpa på alla olika sätt också. Vi kunde kämpa hemligt, öppet, inom parlamentet, inom regeringen, inom olika massorganisationer och föreningar, inom pressen och inom föreningarna för befordrandet av utbildning. Vi var i stånd att gå in tom i krematoriefonderna och de olika sammanslutningarna för skydd åt kloster och buddhismen. Vi mobiliserade krafter och mobiliserade massorna genom att följa olika former och paroller. Vi förde kampen på otaliga sätt i folkkrigets form. Fastän vi vid denna tidpunkt förde en politisk kamp, var kampen oerhört mångsidig. När kampformerna blev varierade, blev vi i stånd att i liten skala attackera fienden överallt.

Detta var vad vi gjorde för att mobilisera och undervisa människorna steg för steg. Genom att använda alla dessa former för kampen blev vi starka. Om vi hållit oss enbart till landsbygden skulle vi ha blivit svaga i städerna, och vice versa. På grund av detta slogs vi på landsbygden och i städerna, öppet, hemligt, legalt och i det fördolda på samma gång.

Basen på landsbygden

Landsbygden och städerna spelade samma roll. Vi var varken vänsteravvikare eller högeravvikare. Att vara vänsteravvikare innebär att ge prioritet åt landsbygden och anse att städerna är oanvändbara. Att vara högeravvikare är att tro att landsbygden är oanvändbar och att man endast genom att kämpa i stadsområden kunde bli uppmärksammas av världen utanför. Båda linjerna är felaktiga, därför att i båda fallen förbiser man betydelsen av de strategiska krafterna.

Vårt parti var varken vänster eller höger. Detta möjliggjordes genom att vi slogs på alla sätt, på båda områdena, dvs både på landsbygden och i städerna. Landsbygden var basområdet.

Vårt partis handlingslinje var att föra kampen både i städerna och på landsbygden. Landsbygden var vårt basområde. Varför tog vi landsbygden som basområde och inte städerna? Städerna kunde helt enkelt inte vara vårt basområde. Det är riktigt att många människor bodde

där, men vår styrka var begränsad där. Fienden fanns överallt, parlamentet, domstolen, fängelserna, polisen och militären fanns där. Fienden hade ett starkt övervakningsnät där och klassmotsättningarna i städerna, var mycket skiftande och komplicerade. På landsbygden var fiendestyrkorna utspridda. I vissa byar fanns inga fiender alls medan det i andra bara fanns två–tre poliser eller soldater posterade. Bondeklassen var stor till antalet och landsbygdens klassammansättning enhetlig. På grund av dessa fakta beslöt vi att förlägga basområdet till landsbygden. För det första skapade vi på landsbygden en politisk bas genom att lita till bönderna. För det andra skapade vi ekonomiska baser där vi kunde leva, producera och verka för vårt livsuppehälle tillsammans med folket. För det tredje var landsbygden ett utmärkt militärt basområde. För det fjärde var landsbygden bra som basområde för ledarna på alla nivåer: Vi grep oss därför an med att göra landsbygden till vårt revolutionära basområde. 1960 började medlemmarna av partiets centralkommitté att arbeta på landsbygden. Majoriteten, 90 procent av ledamöterna i centralkommittén, begav sig fr o m 1963 ut på landsbygden där de bidrog till böndernas kamp. Vi fortsatte också att organisera kampen i städerna. På detta sätt frestade vi fienden till bristningsgränsen.

Med avsikt sökte vi hindra dem från att koncentrera sina krafter till en attack mot oss på landsbygden. På samma sätt förebyggde vi också attacker för att försvaga fienden. Kampen växte då alla följde partiets linje och kampen både i Phnom Penh och andra städer och på landsbygden blev mycket intensiv.

1963 tillbakavisades allt bistånd från USA. Detta var ett resultat folkets kamp, en kamp som främjades av ansträngningarna från vårt folk som verkade i parlamentet eller i regeringen och av kampen på landsbygden. Detta var en betydelsefull händelse i vårt folks kamp.

I januari 1964 hölls en stor demonstration med tiotusentals människor i Phnom Penh mot USA-imperialismen och den förrädiska Lon Nol-klickens. Senare, i mars, i en annan demonstration, marscherade hundratusentals människor till USA:s ambassad. Ambassaden attackerades och USA:s flagga revs ner och folket trampade den under fötterna. Detta är ett annat exempel på den betydelsefulla kamp som fördes av folket i städerna.

1965 bröts de diplomatiska förbindelserna med USA-imperialismen. Detta var ett resultat av den rörelse som successivt och kraftfullt startades av vårt folk. Detta gav vår landsbygd ett värdefullt tillfälle att bygga upp sin styrka och konsolidera och utveckla sina revolutionära styrkor.

Kampen på landsbygden gällde huvudsakligen kampen för en jordreform. Kampen fördes utan uppehåll från 1964 till 1967. 1967 var situationen på landsbygden mogen för uppror – massorna beväpnade sig själva med knivar, yxor, käppar och stenar för att attackera fienden. Man stormade polisstationer och militärförläggningar.

Den väpnade revolutionen på 60-talet

1967 var situationen revolutionär och en väpnad revolt utbröt i Samlaut i Battambang-provinsen. Vid denna tidpunkt hade partiets centralkommitté ännu inte beslutat om en landsomfattande väpnad resning. Folket i Battambang startade först på grund av att kampen bland bönderna där rörde sig så snabbt. Partiet beordrade ändå Battambang att inställa sina planer för att låta de andra delarna av landet förbereda sig för en samtidig attack. Om Battambang ensam startade upproret skulle fienden säkert ha koncentrerat alla sina krafter för att tillintetgöra de revolutionära krafterna i Battambang.

Situationen på landsbygden 1967 var ostadig och lättantändlig som torra höstackar i mars eller april som lätt kan fatta eld av en liten gnista. Så mogen var situationen. Vi satte oss in i och analyserade läget och kom fram till att det var dags att inleda den väpnade revolutionen för att

angripa fienden och försvara revolutionen och skapa goda förhållanden för vidare konsolidering och utveckling av våra revolutionära styrkor. Om vi inte hade inlett den väpnade kampen hade fienden krossat våra revolutionära styrkor. Det var oundvikligt att vi startade den väpnade kampen eftersom vi redan hade förberett massorna. Vid denna tidpunkt sjöd det bland massorna. Folket hade redan erfarenhet av kamp med bara händer och primitiva vapen. Situationen på landsbygden och i städerna var likartad. Det var svårt för fienden att attackera oss och möta våra revolutionära styrkor, för vi förde en väl koordinerad kamp både i städerna och på landsbygden.

Som ett resultat av denna erfarenhet uppmärksammade partiet att om vi fortsatte att föra enbart den politiska kampen och förbisåg den väpnade, skulle vi inte vara i stånd att skydda de revolutionära styrkorna och skulle ännu mindre vara i stånd att konsolidera och utöka dem.

Vi startade därför den väpnade kampen 1968. I januari attackerade vi fienden i nord-väst och erövrade dussintals med gevär med vilka vi fortsatte att attackera. Vi slog dem och de slog tillbaka. I februari attackerade vi i Syd-väst, där vi bemäktigade oss ett stort antal vapen. Vi reste oss mot polisen och militären och erövrade omkring 200 gevär. Detta var ingen obetydlig mängd vid denna tidpunkt. Vi hade därigenom större styrka att genomföra kraftiga attacker. Vi använde våra bara händer, inte vapen, för att sätta oss i besittning av vapen från fienden genom massresningar.

I mars 1968 reste vi oss i öst, men vi erövrade inga vapen. Områdets kommittéförberedde ett möte för att utstaka taktiken för att erövra vapen som i sydväst. Men fienden drog tillbaka sina vapen innan vi attackerade.

Sålunda förblev öst tomhänt med undantag av ett fåtal gevär. Fienden där behandlade folket illa och hemsökte den revolutionära rörelsen i månader. Vi reste oss i mars och fienden fortsatte att hemsöka oss genom hela den följande perioden på mer än tre månader. Våra baser förstördes, vårt folk dödades eller drevs iväg. Först i juli kunde vi slå tillbaka. I en attack på en fiendeutpost krossade vi fienden och bemäktigade oss 70 gevär. Dessa vapen användes som kapital att bygga upp våra väpnade styrkor. Även tomhänt kunde folket, när det tog till revolutionärt våld, var beslutsamt och hade erfarenhet av att kämpa mot fienden, alltid erövra vapen.

Vi reste oss också i norr i mars 1968. Vi lyckades bara bemäktiga oss fyra gevär från polisen. Ibland slog vi fienden, och vid andra tillfällen blev vi slagna tillbaka. I kampen i norr mellan oss och fienden erfor vi åtskilliga svårigheter. I nordöst reste vi oss den 30 mars 1968. Endast fyra eller fem gevär togs från fienden. Tillsammans med de fyra eller fem gevär vi hade för skyddet av våra högkvarter, var vi beväpnade med mindre än tio gevär att möta fienden med i nordöst. På tal om vapen, hade sydväst fler gevär än något annat område. Vad för slags gevär? De var alla uråldriga. Av 10 skott var 9 blindgångare. Trots alla dessa brister fortsatte vi att avancera. Från januari till maj spred sig vår gerillarörelse över hela landet. I 17 av landets 19 provinser fanns det gerillaaktivitet. Varje grupp försökte attackera fienden och lägga sig till med vapen. Inget område kunde hjälpa något annat eftersom dom alla var långt ifrån varandra.

Område 1:s transporttjänst fanns i nordväst, medan område 2:s befann sig i sydväst. De var långt ifrån varandra. När de behövde kommunicera med varandra tog det åtminstone en månad innan de hade etablerat kontakt. Vi var tvungna att använda elefanter och budbärare till fots och smyga genom fiendelinjer och utposter. Nyheterna brukade alltid komma fram för sent. Rapporten om situationen en viss månad brukade vara inaktuell innan den nådde högkvarteret i Ratanakiri. Råden från högkvarteren tillbaka till fältet brukade också visa sig olämpliga, eftersom dom inte passade in på den aktuella situationen. Anvisningar kunde endast ges om större riktlinjer, principer och mål. Därför var varje område tvunget att vara

oberoende, suveränt och lita till egna krafter och det måste på ett korrekt sätt tillämpa partiets linje. Varje område strävade emellertid hårt för att ytterligare konsolidera och utveckla sina styrkor, och dom lyckades var och en med detta. Resultatet var att från 1968-69 till mars 15 hade vi följande baser.

1. Stödjobaser (Mulathan Bang Ek); I nordost var vår stödjobas stark och hyste mer än 30 000 människor. En stödjobas var ogenomtränglig för fienden. Om man räknar dem i sydväst, öst, och nordväst, så levde ungefär 60 000 människor i våra stödjobaser. Detta är inget litet antal människor.

2. Gerillabaser (Mulathan Ohhlpop); Gerillabasen kom näst efter stödjobasen i betydelse. Vi hade fast kontroll också över dessa gerillabaser, men fienden kunde fortfarande tränga in i dem. De tog sig inte in i dem regelbundet, men faktum, kvarstod att de kunde göra det. Från 1968-69 till tidigt 1970 hade vi ca 300 000 människor som levde i gerillabaserna över hela landet.

3. Gerilla-områden (Tamban Chhlop); Detta var områden som hörde till båda sidor. Dom var stridsfält där vi kunde gå in och attackera fienden, och där han kunde göra detsamma mot oss. Vi hade ca 700 000 människor i dessa områden.

Således hade vi i inbördeskriget, som varade från 1968-69 till tidigt 1970, mer än 1 000 000 människor som levde i stödjobaser, gerillabaser och gerillaområden. Det var ingen betydelselös styrka. Det var inte heller bara en siffermässig styrka. Det var en styrka av människor som upplevt flera på varandra följande strider. Från tomma händer, hade vi lyckats bygga upp denna styrka. Det var sannerligen en stor bedrift! 1968 hade vi ingenting utom våra tomma händer. Vi hade inga vapen, inga läkare, inga mediciner och inget ris. Vi vågade emellertid kämpa eftersom vi hade en fast tillit till vårt folks styrka. Med denna styrka hade vi allt. Denna folkets styrka var en revolutionär styrka. Den kunde omvandlas till gerillastyrkor mot fienden. Den kunde användas i produktionen. Den kunde utnyttjas som läkare, apotekare, budbärare och till vad som helst, både vid fronten och i stödområdena.

Armén och gerillan

Vad gäller vår armé, så bestod den 1970 av omkring 4 000 man över hela landet. Detta antal var inte litet för gerillakrigföring. Dess goda standard var anmärkningsvärd. Låt mig ta den reguljära styrkan i nordost som ett exempel.

Jämfört med sydväst och med öst, hade nordost en mycket liten reguljär styrka. Den bestod av bara 70 man, uppdelade på 7 grupper. Varje 10-mannagrupp hade endast tre handeldvapen, en eller två granater, några mynningsladdade gevär och förgiftade pilar. 1969 kom ytterligare tre grupper till styrkan. Sent 1969 blev den en pluton. I början av 1970 blev den ett kompani. Hela tiden var bara 30-40 procent beväpnade. Jag kan tala om för er att vi utsattes för kraftiga fiendeattacker även under den tid vi bara hade sju grupper.

I början av 1969 grep sig Nhek Tiou Long, som var stabschef, Lon Nol, Sirik Matak, Saksath Sakhon, Sosthene Fernandez och nästan alla deras andra militära chefer an att manstarkt anfälla Ratanakiri. Dom förde med sig 18 bataljoner för denna operation – dvs en tredjedel av deras väpnade styrkor. Dom förde också med sig infanteristyrkor, bestyckade fordon, artilleripjäser och flygunderstöd. Vad gäller våra reguljära styrkor i nordost, så bestod de bara av 150 man. Av dessa turades två grupper på 70 man om att attackera fienden. När 70 man kämpade, vilade de andra 70, eftersom det inte gick att uppbreda tillräckligt många gevär. Vi attackerade med gerillataktik. Vi attackerade fienden medan vi samtidigt skyddade vår stödjobas, stärkte och expanderade stödområdet och stärkte och utökade både gerillabasen och

gerillaområdet. Vi var inte begränsade till bara Ratanakiri. Vi kom också till Stung Treng och till Mondolkiri. Vi avancerade för att attackera fienden.

På grund av detta, rapporterade Nhek Tiou 1969, i sin egenskap av stabschef, att situationen var allvarlig i Ratanakiri. Lon Nol sade att de röda Khmererna hade erövrat ett territorium i Ratanakiri som var tre gånger så stort som Kompong Chhnang-provinsen. Samma sak hände i andra områden. I sydväst gjorde vi upprepade attacker i Kampot, Takeo och i Kompong Speu. I öst kämpade vi oss ned för Väg 7. Nattetid hade den östra armén full kontroll över denna linje.

Således hade vi 1968-69, och tidigt 1970, totalt sett, bara 4 000 reguljära soldater i hela landet, men denna armé på 4 000 var oerhört kraftfull och energisk.

Vad beträffar våra gerillastyrkor, uppgick de vid början av 1970 till ca 50 000 i hela landet. Denna 50 000 man starka styrka kunde slå till var som helst. Attacker kunde utföras t o m endast av en man som använde alla – vapen han kunde komma över. Vår gerilla använde flintlåsgewär, pil och båge, granater och landminor. Dessa styrkor var mycket aktiva. De slogs inte ur en försvarsposition utan sökte alltid upp fienden efter principen ”försvar genom anfall”. De hade som regel att skydda basen genom att angripa fienden innan han nådde basen. Därför attackerade gerillan fienden överallt. Detta var lätt eftersom gerillasoldaterna kom från lokalbefolkningen och kände till alla vinklar och vrår i området. Fienden gick till attack mot oss med infanteri, pansar, artilleri och flyg. I nordöst, liksom i andra bergs och djungelregioner, visade sig detta tunga krigsmaskineri vara ineffektivt. Vi blev bombarderade av flyg och artilleri men de kunde inte nå oss. Vi gömde oss bland kullar, berg och skogar. Granatbombarderingen, artillerielden och bombningarna var alltså utsiktslösa. De pansrade fordonen och militärlastbilarna var också oanvändbara eftersom de inte kunde ta sig genom djungeln eller över bergen. Markstyrkorna hindrades av vässade bambustickor, fållor, diken och andra hinder. Om de fortfarande framhärjade och lyckades komma genom hindren fann de sig i en svår position. Våra gerillasoldater kunde ta dem en och en hur lätt som helst i folkets område.

Detta var ett folkkrig grundat på gerillakrig. Ett gerillakrig kan slå till var som helst. Det kan föras av vem som helst. Om man kan uppbygga några styrkor kan man sedan attackera fienden med dessa. Man måste inte ha vältränade reguljära styrkor. Vår linje för folkkriget följde detta resonemang. Vårt folkkrig var oerhört kraftfullt och oemotståndligt och grundade sig på gerillakriget.

Med 50 000 gerillasoldater spridda över landet, kunde vi attackera fienden var och när helst vi ville. Eftersom ett lag på tre eller en grupp på 10 gerillasoldater hade i uppdrag att förinta en fiende, – döda eller sårta honom – per dag, hur många fiender förintades dagligen av 50 000 gerillasoldater? Svaret är; oräkneliga. På grund av denna taktik reducerades fiendestyrkorna avsevärt.

Vi hade stort förtroende för vår linje för folkkriget. Vi trodde inte bara på vapnens makt, utan också på vår linje för folkkriget. Vi hade 4 000 reguljära soldater och 50 000 gerillasoldater när USA-imperialismen och Lon Nol iscensatte statskuppen 1970. Omedelbart efter denna händelse omvandlades dessa styrkor till regionala styrkor, reguljära styrkor, regementen och bataljoner. Dessa rekryter var inte vanliga bybor. De var gerillasoldater som var veteraner efter två eller tre års kamp. Detta tog fienden med överraskning. USA-imperialisterna med alla sina tekniska nätverk och spionorganisationer kunde inte bedöma vår styrka. De lyckades inte utvärdera våra politiska och militära möjligheter. Ett strategiskt misstag var att de väntade sig att omedelbart efter statskuppen skulle Lon Nol vinna över de röda Khmererna. I själva verket visade sig den kampucheanska revolutionen inte vara så enkel att besegra. Istället var det den kampucheanska revolutionen som mobiliserade de nationella och de folkliga styrk-

orna över landet till att slå tillbaka mot USA-imperialismen. Detta var, politiskt sett, deras största strategiska misstag. De trodde inte att vi hade några militära styrkor. De trodde att efter statskuppen så skulle deras mäktiga militära styrkor tillsammans med Lon Nols styrkor vara i stånd att krossa oss i ett enda slag. Faktum var emellertid att vi redan hade 50 000 vältränade och kamperfarna gerillasoldater. Efter kuppen iscensatte det kampucheanska folket massdemonstrationer och resningar över hela landet. Vi tilldelade fienden svidande slag och fick deras statsmakt att kollapsa i bitar i de flesta byar, distrikt och provinser. Revolutionens nya statsmakt sattes upp överallt. Tiotusentals ton vapen togs från fienden och gavs till vår nationella frigörelses väpnade styrkor som innefattade reguljära styrkor, regionala styrkor och distrikts-, kommun- och bygerillastykror. Således hade vi tillräcklig styrka för att attackera. Tillsammans med gerillastyrkorna, kunde våra militära styrkor, med initiativet i sina händer och från en synnerligen stark offensiv position, starta attacker över hela landet. Således gjorde USA-imperialismen också militärt sett ett strategiskt misstag. Inte desto mindre, skulle de fortfarande ha blivit besegrade även om de hade gjort en korrekt värdering, för detta folkkrig för nationell befrielse var obetvingligt. Vi vågar påstå att vårt folkkrig var obetvingligt därför att det fördes av hela nationen och folket. Hela folket förde kriget. All deras energi satsades på att slå fienden på alla slagfält och alla områden. Allting kastades in i kampen, med skapande kraft. Vi trodde fullt och fast på folkets och arméns förmåga att befria vårt land såväl som att sedan kunna försvara det. Detta berodde på att vi beslutsamt upprätthöll rättvisan och höll fast vid revolutionen. Vi gjorde oss inte skyldiga till aggression, provokation, inblandning eller subversion mot någon. Dessutom litade sig vårt befrielse- och försvarskrig till massorna och följde en vetenskaplig analys.

De kvinnliga soldaterna var också mycket modiga. Vår revolutionära armés historia berättar om flera bataljoner och regementen av kvinnliga soldater som anslöt sig till frontlinjen vid olika slagfält som lägre Mekong, omkring Phnom Penh och inne i Phnom Penh.

Partiets linje för armén

1. På basis av principerna om att vara oberoende, suverän och lita till egna krafter skulle folket delta i kriget och bygga upp armén. Utan revolutionära människor kan det inte finnas någon revolutionär armé. Om revolutionärerna är starka är den revolutionära armén stark. Vi behövde starka regionala, reguljära styrkor och gerillastykror överallt för att vara i stånd att angripa var och när som helst.
2. När det gällde skolningen av revolutionära armékadrer gällde att kadren skulle utbildas, stålsättas och härdas direkt på slagfältet. Endast kadrer som kommit fram direkt ur kampen har full erfarenhet och riktiga politiska, ideologiska och organisatoriska ståndpunkter. Endast de har en klar uppfattning av situationen både på vår och på fiendens sida och kan bestämt och effektivt tillämpa linjen i kampen.
3. Vad gällde anskaffandet av vapen för vår revolutionära armé följde vi huvudsakligen principen om att lita till egna krafter. Detta innebär att man angriper fienden för att bemäktiga sig vapen och att använda dessa vapen för att angripa fienden. Det innebär att man skall ta hand om erövrade vapen och att man skall vara uppfinningsrik vid reparation, modifiering och tillverkning av vapen som kan användas till att åter eftertryckligt angripa fienden. Vad gäller den hjälp vi fick från utländska vänner var den endast marginell.

5 års folkkrig

Mer än 80 procent av vapnen vi använde under fem års folkkrig mot USA-imperialismen var erövrade från fienden. Vår linje att lita till egna krafter när det gällde att skaffa vapen lärde oss att vara nöjda med vad vi hade. Vi använde vad som helst som vi kunde komma över och

tog hänsyn till vad sparsamhet och varje slagfält krävde. I allmänhet var varje enhet av våra reguljära styrkor beväpnade till högst 70 procent under dessa fem år av krig. Vår revolutionära armé tillämpade vårt partis militära linje väldigt väl. På grund av detta var de utomordentliga och effektiva i kampen. Vi måste fortsätta att lära av denna erfarenhet.

Eftersom vårt land fortfarande är fattigt, är det endast genom att tillämpa partiets militära linje och folkkrigets linje och lita på våra egna ansträngningar som vi kan vara oberoende och under alla omständigheter behålla initiativet i våra egna händer.

Vårt parti sade att vi skulle angripa fienden militärt, politiskt och ekonomiskt. Vi skulle göra det genom att försöka vinna över folket från dem, genom att skära av deras livsmedelsförsörjning, genom att slå ut deras spionnät och genom att vinna över deras soldater och genom att övertala dem att desertera från fienden och sluta anfalla sitt eget folk. Genom denna partilinje om hur man skulle angripa på ett mångsidigt sätt vann vi stora fördelar över fienden. Deras styrkor krympte och föll i bitar mer för var dag. Militärt och politiskt förlorade de vartefter som folket deserterade från dem, uttömde deras styrka och isolerade dem totalt. Deras livsmedelstillgångar uttömdes så totalt att deras herre, USA-imperialismen, tvingades flyga in i genomsnitt 40 000 ton livsmedel i månaden för att föda fienden i Phnom Penh.

Partiet definierade i detalj hur vi skulle slå ned fienden genom att angripa från en styrkeposition och genom att gripa initiativet. Det gällde att använda uppfinningsrikedom vid alla tillfällen och på alla slagfält. Vi attackerade både med konventionell krigföring och gerillaoperationer. Gerillaoperationerna var grundformen. Vårt parti rådde oss att attackera fienden på alla sätt. Vi startade stora och små anfall, nattetid som dagtid, regn- såväl som torrperiod, utan att fienden fick en chans att hämta andan. Det skulle ha låtit dem återställa sina styrkor och utvidga dem. Partiet rådde oss att angripa fienden genom att dela upp dem i små enheter och sedan slå dem i flankerna och bakifrån. Det var deras svaga punkter och på så sätt kunde vi undvika ett slag ansikte mot ansikte. Efter dessa principer kunde vi angripa dem vid alla tillfällen vare sig vår styrka var liten, normal eller över vår vanliga styrka. På detta sätt kunde vi också skydda våra styrkor maximalt medan vi tillfogade fienden så mycket skada som möjligt.

Genom ovannämnda linjer kunde vi attackera fienden kraftfullt och kontinuerligt och vinna seger efter seger på varje slagfält över hela landet.

I själva verket koncentrerade vi oss först på att attackera svagare fiendepositioner i jordbruksområdena genom att samordna alla aktioner – militära attacker från reguljära och gerillastyrkor och resningar för att gripa makten från fienden i kommuner och byar. Genom denna metod kunde vi utvidga vår befriade landsbygd för varje dag som gick och isolera fienden i ett antal större städer. Således tvingade vi fienden att sprida ut sina styrkor över deras otaliga positioner och gjorde det svårt för dem att kommunicera med varandra och hjälpa varandra.

Det var i en sådan situation som vi började planera att attackera fiendens strategiska kommunikationslinjer genom att tillämpa vår effektiva linje för försvar, speciellt den som rörde metoden att splittra fiendestyrkorna i små grupper. Som ett resultat kunde vi från 1970 till 1974 blockera och kontrollera alla fiendens strategiska landkommunikationer, nämligen riksvägarna 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 7. Samtidigt kunde vi också blockera deras strategiska vattenvägar fullständigt. T o m de lägre delarna av Mekong, som fienden koncentrerade större delen av sin uppmärksamhet på, blockerades tillfälligtvis under 1972, 1973 och 1974.

Under 1974 orsakade våra attacker på fiendens mark och vattenkommunikationer USA-imperialismen och Lon Nols förrädarklick allvarliga svårigheter. De var fullständigt isolerade, instängda som de var i Phnom Penh och ett litet antal provinshuvudstäder. På sitt möte i maj 1974, då USA-imperialismen och Lon Nols förrädarklick stod inför denna förtvivlade

situation, beslöt vårt partis centralkommitté att en gång för alla starta den slutliga offensiven för att befria Phnom Penh och resten av landet. Vi vågade starta den slutliga offensiven då eftersom vi fullständigt hade satt oss in i situationen både på vår och på fiendens sida. Målet med vår slutliga offensiv var att samtidigt attackera Phnom Penh, skära av lägre Mekong och attackera några av de provinshuvudstäder som fortfarande temporärt var under fiendens kontroll. Tonvikten låg på att skära av lägre Mekong så att vi senare kunde koncentrera oss på att angripa Phnom Penh och provinshuvudstäderna.

Vi hade en riktig linje och leddes på rätt väg av vårt kommunistiska parti. Vi härdade ut, trots att kampen var hård, ända tills vi uppnådde den stora segern den 17 april 1975. Under dessa 15 år gjorde vårt folk offer av alla slag. Vår nationalsång visar tydligt källan till folkets kamp. Som ni vet komponerades vår nationalsång inte av en poet. Den är till sitt hela väsen en berättelse om det blod som vårt folk fått utgjuta under gångna århundraden. Minnet av detta offer har införlivats i vår nationalsång. Varje mening, varje ord, visar på vilken sorts kamp folket förde. Minnet av detta offer har omvandlats till nationell vrede och klasshat. Det ledde oss till den stora segern den 17 april 1975 och kallar oss att försvara folkets statsmakt, skydda fosterlandet och med snabba steg skapa ett välstånd och ärorikt Kampuchea.

Vi har lovat att omvandla minnet av de offer som gjorts av våra vapenbröder under generationer till en beslutsam patriotisk känsla och en djup klasskänsla. Vi har lovat att skydda och bevara vårt territorium i dess helhet och att fullfölja uppgiften att skapa ett välmående och högt uppskattat Kampuchea. Vi har lovat att förbättra folkets levnadsförhållanden i ett jämlikt, rättvist och harmoniskt samhälle. Vi har sett vilka stora offer folket har gjort. På vilket sätt skall vi uttrycka vår uppskattning av folkets mod och bevara minnet av det för framtiden? Vi måste lyssna till nationalsången, respektera den och sjunga den eftersom den representerar minnet av alla de som kämpat för länge sen. I mer än 2 000 år levde vårt folk i absolut försakelse, i total förtvivlan och hopplöshet. Vilken var deras ljusaste dag? Det var den 17 april 1975. Av denna anledning beslöt vi att ta denna dag, den 17 april, som titel på vår nationalsång. Den är Demokratiska Kampuchea och allas vår sång.

Vi har nu studerat en förkortad historia över den kamp vårt folk fört. Vi måste nu sträva efter att utveckla oss för att kunna fylla våra plikter väl. Vi måste snabbt utveckla oss själva väl för att kunna fullfölja plikten att försvara och bygga landet väl.

Samtliga måste göra en ansträngning, oavsett rang och politisk ställning.

1. De kamrater som är unga måste, vare sig de är ensamma eller gifta, göra en stor ansträngning för att samvetsgrant skola sig.

Ni får inte låta distrahera er av något annat. Ni måste vara trogna revolutionen. Folk åldras snabbt. När ni är unga är ni i en mycket mottaglig ålder och kan lära av revolutionen bättre än någon annan. Dessutom är ni också fysiskt sett starka. Vårt parti har sysselsatt sig med denna fråga i allmänna direktiv eftersom de som måste utföra de revolutionära uppgifterna i framtiden är inga andra än de unga kamraterna. För att lyckas måste ni öva er. Ni får inte vara rädda för arbete, litet eller stort, lätt eller svårt. Om kollektivet uppdrar det åt er, måste ni utföra det så bra ni kan. Oroa er inte för att göra fel, kollektivet kommer att hjälpa er. Man ska stärka sig själv genom att inte vara kräsen vad gäller arbete.

Ni bör lära under arbetet. Ni får inte vara rädda för arbete eller vara för omständliga. Ju mer ni arbetar, desto mer kommer ni att lära och desto duktigare kommer ni att bli. Vi vill att ni ska känna till alla former av arbete. Vi behöver kadrer som förstår sig på många problem, som väl vet att handskas med angripare och att öka produktionen.

2. De kamrater som är äldre har jämförda med de unga, reducerad styrka och lätt avtagande psykisk förmåga. Ni måste emellertid skola er själva för att hjälpa varandra och klara av

situationen och utföra de revolutionära uppgifterna väl. De äldre revolutionära veteranerna får inte vara inskränkta och dogmatiska. Utan att forma er själva kan ni inte utföra era plikter väl. Ni behövs för det nationella försvaret och återuppbyggnaden och många andra åtaganden, kadrer som har en fast politisk, ideologisk och organisatorisk ståndpunkt och som har stor erfarenhet. Endast genom att avsevärt anstränga er kan ni förvärva sådana kvaliteter.

3. De kamrater som har en lång revolutionär tjänst bakom sig måste också göra ansträngningar. Vårt parti och revolution behöver alla krafter de kan få. Vi har ett ständigt ökande behov av kadrer med lång revolutionär tjänst, med en bra revolutionär ståndpunkt och mycket erfarenhet. Ni måste alltså alltid forma er själva. Ingen kan utföra sina plikter väl utan att vara lojal mot revolutionen, eftersom denna plikt är den högsta.

Vi kan befria hela landet, och vi kan försvara det. För att fortsätta att försvara det väl måste vi fortsätta att ha starka väpnade styrkor. Vi måste också följa ståndpunkten att bevara vår ära och vårt territorium till varje pris.

I det förgångna var vi kända för våra Angkor Vat tempel, som byggdes under slavtiden. Slavar byggde Angkor Vat under förtryck och våld från den tidens utsugarklasser för att göra kungarna lyckliga. Om vårt folk kunde bygga Angkor Vat, kan dom göra vad som helst. De uppnådde den synnerligen aktningvärda segern den 17 april 1975 över USA-imperialismen. Vi måste återskapa ett starkt land och bevara det för alltid.

Efter att ha avslutat del två av mitt tal, rörande den nationella och demokratiska revolutionen, skulle jag vilja framföra del tre om den Kampucheanska revolutionens nya stadium som består i försvaret av. Demokratiska Kampuchea och fortsättandet av den socialistiska revolutionen och det socialistiska uppbygget i Kampuchea.

Kapitel III.

Det nya Kampucheanska samhället och dess motsättningar

Den nya fasen i vår kampucheanska revolution är ännu inte gammal, bara två år. Till skillnad från den nationella och demokratiska revolutionens tid då vi opererade under dussintals år och kom att förvärva stor erfarenhet är denna fas i vår kampucheanska revolution ny för oss. Den revolutionära rörelsen har inte mycket erfarenhet inför denna fas. Vi måste ändå slå våra kloka huvuden ihop och undersöka denna nya fas i revolutionen. Om vi använder gott omdöme och utnyttjar våra erfarenheter från vår revolutionära rörelse och vår kunskap om de konkreta förhållandena i landet kan vi säkert förbättra vårt arbete för att uppnå nya framgångar i framtiden.

Låt oss tillsammans undersöka situationen i Kampuchea och det kampucheanska samhället efter 17 april 1975 för att direkt och konkret analysera eventuella motsättningar och söka efter lösningar på dessa motsättningar genom att klart definiera vår Kampuchear revolutionära uppgifter under denna nya fas av vår revolution.

1. Vårt Kampuchea befriades totalt och definitivt genom den stora segern den 17 april 1975. För närvarande åtnjuter vi totalt oberoende och suveränitet. Detta är storartat eftersom det är första gången i vårt lands mer än 2 000-åriga historia. Vi är oberoende politiskt, ekonomiskt, militärt, kulturellt, i litteraturen och i konsten. Det är det bästa med vårt oberoende och suveränitet. Detta gör oss också oerhört lyckliga och stolta.

Är vi med detta 100 procentiga oberoende på vårt lands alla områden, fria från fiendens (imperialismen och främmande reaktionärer) önskan – att hota oss och göra oss till en satellitstat militärt, politiskt, ekonomiskt eller på andra områden? Den konkreta situationen har klart

visat att imperialismen och främmande reaktionärer, har hyst den strategiska och grundläggande avsikten att hota Kampuchea och få det i sina klor. Detta medför motsättningar, i vilka främmande fiender vill skymfa, missbruka, hota oss och ta vårt Kampucheanska territorium ifrån oss. Dessa motsättningar går mellan imperialisterna och reaktionärerna och vårt Demokratiska Kampuchea. Det är motsättningar i vilka främmande fiender demonstrerar sina avsikter att skymfa, angripa och stjäla vårt territorium; Vårt Kampuchea som redan har uppnått oberoende, suveränitet och territoriell integritet inom sina nuvarande gränser.

Dessa motsättningsars natur skiljer sig från de motsättningar under den föregående perioden när imperialismen, kolonialismen, reaktionärerna och deras lakejer lade Kampuchea under sin kontroll. Därför, är vår revolutionära plikt inte längre den nationella revolutionens plikt att befria landet och uppnå oberoende. Vår revolutionära plikt är nu att försvara landet, skydda Demokratiska Kampuchea, trygga oberoendet, suveräniteten och den territoriella integriteten inom våra nuvarande gränser, och bevara partiets arbetar- och bondemakt och frukterna från vår heliga revolutions seger. Detta är vår första plikt efter att vi uppnått nationellt oberoende.

2. Hela vårt kampucheanska folk, och speciellt arbetar- och bondemassorna och andra arbetande människor, som representerar mer än 90 procent av befolkningen, har befriats totalt samtidigt som vårt land befriades. Vi uppskattar att arbetarnas, böndernas och andra arbetande människors antal uppgår till mer än 90 procent av befolkningen, eftersom vi vet att bondeklassen ensam representerar 85 procent av befolkningen. Om vi också räknar med arbetarna och andra arbetande människor över hela landet, är denna siffra på 90 procent korrekt. Efter befrielsen har dessa 90 procent av befolkningen fungerat som en magnet som drar de återstående 10 procenten med sig i revolutionen. Faktum är att vare sig människorna bland dessa 10 procent är kapitalister, jordägare eller medlemmar av någon annan speciell grupp så har många bland dem följt revolutionen och anslutit sig till den. Många av dem är patrioter; och lyckliga över att se nationen befriad och fri från slaveriet, svagheten och hopplösheten från de gångna århundradena. De kan se att deras nation nu åtnjuter stor prestige och är allmänt erkänd.

Dessa människor representerar åtminstone 8-9 procent av befolkningen. Därför har tillsammans 98-99 procent av folket befriats. Detta är en enormt stor sak för vår revolution eftersom hela folket under generationer lidit enormt och betraktats som slavar. Det gäller speciellt bönderna, arbetarklassen och andra delar av den, arbetande befolkningen.

Vi måste emellertid fråga oss om det finns några fler sociala motsättningar i vårt nya samhälle? Vi skulle också vilja veta mer om dessa motsättningar, om det finns några, så att vi kan utarbeta metoder för att lösa dem. Vi ställer dessa frågor för att korrekt kunna fastställa och definiera vår revolutionära plikt i denna vår nya revolutionära fas.

Den positiva konkreta situationen i vårt nya Kampucheanska samhälle och det utmärkta faktum att vårt folk har befriats fullständigt och har förenat sina resurser och ansträngningar att försvara och forma ett bra land, har inte bevarat vårt nya samhälle från att uppleva motsättningar.

1. Det finns motsättningar inom folket. Dessa motsättningar härstammar från återstående rester av klasser. Det är förståeligt att det inte är så lätt för varje person att bli av med spåren från sin tidigare klass som hans familj tillhört i generationer och som han just av sagt sig till förmån för revolutionen. Dessa motsättningar betraktas som motsättningar inom folkens egna led. Vi kan lösa dem genom grundlig skolning, kritik, självkritik och granskning av den revolutionära livsstilen. Denna granskning utförs av folket självt under partiets ledning. Folket måste ständigt och grundligt undervisas och skolas i kollektivt socialistiskt tänkande och anmodas att gradvis släppa och slutgiltigt överge idén om privat ägande. Då kommer vårt folk att bli ännu starkare medborgare i det nya revolutionära Kampuchea. De kommer att vara i

stånd att försvara och forma landet och snabbt förbättra sina levnadsförhållanden på ett ännu kraftfullare sätt än idag.

Kooperativrörelsen har ökat i styrka över hela landet från år 1973 till idag. Dessa kooperativ gjorde det möjligt för oss att vinna segern över USA-imperialismen och att höja produktionen till stöd för fronten och för att förbättra folkets levnadsförhållanden under ett förödande krig. Sedan befrielsen har kooperativen gjort det möjligt att försvara landet och ge mat åt 8 000 000 människor enligt våra principer om att lita till egna krafter, om att vara oberoende och suveräna. Detta var möjligt endast tack vare denna kollektiva styrka. På samma sätt är det på andra områden. Kollektivt arbete ger utmärkt resultat medan enskilt arbete inte är framgångsrikt och komplicerat.

Vårt parti har utgått från den konkreta situationen i vårt nya kampucheanska samhälle och fastställt vår revolutionära plikt. Partiet har sagt att vi måste fortsätta med den socialistiska revolutionen, förbättra den, stärka den och fördjupa den i avsikt att garantera framgångar över hela linjen såväl nu som i en avlägsen framtid.

2. I vårt nya Kampucheanska samhälle existerar det också motsättningar på liv och död eftersom fienden, i form av olika spionorganisationer i imperialismens och internationella reaktionärers tjänst, smygs in bland oss för att utföra undergrävande verksamhet mot vår revolution. Det finns också en annan handfull reaktionära element som fortsätter att arbeta mot och försöka störta vår Kampucheanska revolution. Dessa element är inte många. De utgör bara 1 eller 2 procent av befolkningen. Några av dem döljer sig under en täckmantel av att vara vanliga människor medan andra öppet anför fientliga aktiviteter. Dessa kontrarevolutionära element som förråder och försöker sabotera revolutionen ser vi inte som att de kommer från vårt folk. De betraktas som Demokratiska Kampuchea's fiender, den Kampucheanska revolutionens och det Kampucheanska folkets fiender. Vi måste således handskas med dem på samma sätt som vi skulle ha handskats med fienden, dvs genom att dela upp dem, skola dem och assimilera de element som kan förbättra sig och vinnas över, neutralisera de tveksamma elementen så att de inte underminerar revolutionen, och isolera och utplåna endast det minsta möjliga antal av de element som är grymma och som bestämt motsätter sig revolutionen och folket och som samarbetar med främmande fiender för att döda sin egen nation, sitt eget folk och sin egen revolution.

3. Vi har just sett att vårt folk har befriats. Detta inbegriper arbetarna, bönderna och andra arbetande människor som utgör mer än 90 procent av befolkningen. Det tillkommer också 8 eller 9 procent som utgörs av de som har följt och gått med i revolutionen och andra patriotiska element, Sammanlagt utgör dessa 98 eller 99 procent av befolkningen. Att befria 98-99 procent av folket och speciellt det arbetande folket innebär att befria en oerhörd arbets- och produktionsstyrka.

Den historiska materialismen visar klart att människan är den avgörande faktorn bland produktionsfaktorererna.

Socialismen i Kampuchea

Vårt folk har en väldig styrka men i det förgångna var den glömd. Folket, som led under alla möjliga slags förtryck och utsugning, saknade initiativkraft och herravälde över produktionen. De var ur stånd att förbättra sina egna levnadsvillkor och inte heller kunde de göra sitt land välmående, lyckligt och ärat. Idag är folkets kraft befriat och har totalt utplånat den gamla produktionsordningen. Ska folket stanna vid detta eller fortsätta med nya uppgifter? Svaret är att vi måste fortsätta att stärka och utöka den nya oberoende, jämlika och kollektiva produktionsordningen. Detta är nödvändigt för att öka produktionen på ett mångsidigt sätt, för att forma landet och för att förbättra vår levnadsstandard i en mycket hastig takt som var omöjlig

under den gamla produktionsordningen och okänd i det gamla utsugande och förtryckande samhället. Därför har vårt parti definierat de nya uppgifterna och hur vi skall bygga socialismen på alla områden i vårt Demokratiska Kampuchea.

Som en sammanfattning kan vi genom att analysera det kampuchianska samhället efter befrielsen 17 april 1975 se att våra revolutionära uppgifter är följande:

1. Försvara Demokratiska Kampuchea; säkra vårt oberoende, suveränitet och territoriella integritet inom våra nuvarande gränser; skydda partiets arbetar-bonde-statsmakt och efter bästa förmåga bevara vår heliga revolutions frukter.
2. Fortsätta att förbättra och fördjupa den socialistiska utvecklingen. Fortsätta att stärka och utöka det socialistiska kollektiva systemet på alla områden.
3. Fästa stor uppmärksamhet vid byggandet av socialismen i vårt Demokratiska Kampuchea, d v s efter att bygga socialismen på alla områden.

Vad har vi gjort i samband med vår Kampuchianska revolutions nya uppgifter? Har vi erfarit några svårigheter, några hinder? Vilka positiva saker och vilka svagheter har vi sett? Vilka överenskommelser och vilka motsättningar har vi upplevt? Vilka lösningar har vi använt oss av?

Som jag redan sagt er, är den nya fasen i vår revolution bara två år gammal. Vi kan ännu inte, en gång för alla, definiera alla våra lagar, regler och erfarenheter. Vi måste lära och förbättra dessa medan vi arbetar; vi måste fortsätta att arbeta hårt för att utföra vår revolutions nya uppgifter väl. Under den korta period som vi har arbetat med den socialistiska revolutionen och det socialistiska bygget, har vi fått god fart och uppnått det ena goda resultatet efter det andra. Vi har emellertid fortfarande en lång väg att gå. För att sammanfatta har vi i våra försök att tillämpa de nya revolutionära uppgifterna erfarit framgångar och motgångar och upptäckt goda egenskaper och svagheter. Vid en uppställning visar det sig emellertid att vår styrka är vida överlägsen våra svagheter och att vi gradvis avancerar mot framgång i våra ansträngningar att utföra vår revolutions nya uppgifter. Låt mig göra en kortfattad rapport till er om detta. Min rapport, i två delar, lyder som följer:

Den första delen handlar om den allmänna situationen för vår socialistiska revolution.

Den andra delen handlar om den revolutionära massrörelsens situation med avseende på det nationella försvaret och det socialistiska bygget.

Kooperativrörelsen

Läget för vår socialistiska revolution blir bättre och bättre eftersom vi har lagt grunden för vår kollektiva socialism, konsoliderat den och utökat den.

1. Den förtryckande och undertryckande gamla produktionsordningen har totalt utrotats, medan en ny, oberoende, jämlik, kollektiv och socialistisk produktionsordning gradvis har konsoliderats och utvecklats.
2. Produktionskrafterna har befriats. Det gäller särskilt det arbetande folkets kraft. Denna kraft har blivit till en kraftfull och energisk rörelse för ökad produktion. Folket har visat stor uppfinningsrikedom och tagit många initiativ. Denna stora styrka och skaparkraft som förtryckts i sekler har nu befriats och utvecklats.
3. Böndernas kollektiva kooperativ i hela landet grundades under USA-imperialismens bombningar 1973. De har stärkts och expanderat både kvantitativt och kvalitativt. Dessa kooperativ har på ett framgångsrikt sätt prövat och stärkt sig och tjänat den revolutionära rörelsen på alla områden sedan 1973. Under kriget understödde de armén med manskap, de

understödde ekonomin, transporten m fl områden. Efter kriget har de tagit sig an uppgiften att öka produktionen och förbättra folkens levnadsförhållanden genom att vara oberoende, suverän och lita till egna krafter.

För närvarande utgör våra kooperativ en kollektiv styrka som är ganska stark politiskt, ideologiskt och organisatoriskt över hela landet. Det är en styrka som har fullgjort alla revolutionära uppgifter väl och har omvandlat den sedan gammalt ofruktbara och fattiga Kampucheanska landsbygden till en ständigt vackrare landsbygd försedd med omfattande nätverk av reservoarer, diken och kanaler och uppfriskad av grönskande åkermark.

Vart och ett av dessa kooperativ bildar ett litet kollektivt samhälle, som är ett helt nytt samhälle där alla sorters depraverad kultur och sociala brister har utrotats. Detta nya, sunda jämlika, harmoniska kollektiva samhälle konsoliderar och utvecklar alla hjälpmedel för uppehållet, såsom mat, hälsovård, kultur och utbildning. Våra kooperativ har utöver sin dagliga konsolidering och utveckling också stärkts och expanderat i storlek. Av kooperativen på landsbygden i hela landet består i genomsnitt idag 20 procent av 700 till 1 000 hushåll, 30 procent består av 400-600 hushåll och de återstående 20 procenten (Denna uppgift i manuskriptet måste vara ett fel i BBCs engelska översättning eftersom summan då inte blir 100 procent. Övers. anm.) består av 100-300 hushåll. Således har i allmänhet större delen av våra kooperativ redan avancerat till kommun-kooperativ (sahakor khum). Endast ett fåtal består som by-kooperativ (sahakor phum).

4. Utöver de ovan nämnda frågorna, fortsätter vi med att inte ge ut pengar och att inte uppbära lön. Hela vårt folk, hela vår revolutionära armé och alla våra kadrer, manliga som kvinnliga kämpar, lever under en kollektiv regim genom ett kommunalt försörjningssystem (phkot phkong). Detta kommunala försörjningssystem förbättras för var dag som går genom vår kollektiva regim. Detta är ett försök att lösa motsättningarna mellan städerna och landsbygden, mellan arbetarna och bönderna, mellan kroppsarbetarna och de som arbetar med huvudet – de intellektuella – mellan den ekonomiska infrastrukturen och överbyggnaden, mellan kadreerna och massorna och så vidare. Vi fortsätter att försöka lösa dessa motsättningar i enlighet med dessa motsättnings egen natur. Vi har i detta sammanhang, redan några första utkast för utvecklingen. Vi har strävat efter att följa och studera var och en av våra konkreta aktioner i avsikt att förbättra, främja, konsolidera och utveckla dem så att de ska tjäna vår revolutionära rörelses intressen.

5. En annan sak av stor betydelse som gläder oss och ger oss tillit till vår revolutionära rörelse är den stora styrka som vårt folk visar i entusiastiska ansträngningar att fortsätta den socialistiska revolutionen och uppbygget. De som kommer från de fattiga och lägre mellanböndernas klass är i allmänhet nöjda med och trogna mot kooperativens kollektiva system eftersom de och deras familjer i det förgångna endast kunde livnära sig två–fem månader och eftersom de var tvungna att lämna sina byar och risfält och arbeta i städerna som bärare eller cykeltaxiförare resten av året. Nu kan de leva hela året i byn och bli medelklassbönder.

I kooperativen får bönderna medicin för att kunna förbli friska. Alla får lära sig skriva och räkna och alla får politisk skolning. Det viktigaste av allt är att bönderna nu har rätten och makten på sin sida och är herrar över landet, vattnet och produktionen. De kan nu själva tillägna sig frukterna av sitt eget arbete, för att klara sig mer än väl. Dessa före detta fattiga och lägre medelklassbönder utgör 75 procent av befolkningen. Denna klass är en viktig kraft att räkna med både vad gäller sitt antal och sin revolutionära kraft.

Vad gäller de tidigare medelklassbönderna och olika slags borgare så är de också nöjda med kooperativens kollektiva system. De lever på samma standard som de gjorde under den gamla regimen när det gäller risförsörjningen. Egentligen har deras levnadsstandard förbättrats mycket och blivit säkrare. De och deras familjer har samma matstandard som en medelklass-

bonde, mottar fullgod medicinsk vård och medicin för att hålla sig vid god hälsa. De får varje dag utbildning i kultur, litteratur och politik. De blir på detta vis alltmer insatta i revolutionen och blir patriotiska medborgare i det nya Kampuchea. De åtnjuter också rätten att delta i styrandet av kooperativen i enlighet med den demokratiska centralismen. Dessa f.d. medelklassbönder och borgare utgör 20 procent av befolkningen. Om vi lägger dessa 20 procent till de ovannämnda 75 ser vi att 95 procent av vår befolkning utgör en organisatoriskt, politiskt och ideologiskt stark kraft som kan bidra på ett utmärkt sätt i produktionen och det nationella försvaret. Denna stora styrka kan också locka med sig de återstående 5 procenten bland folket att förena sig med revolutionen. Dessa 5 procent är också patrioter och vill följa huvudströmmen bland folket. Materiellt sett har levnadsstandarden för dessa 5 procent sjunkit något eftersom kooperativens medlemmar lever på en medelklassbondes standard. Att leva på den standarden är dock fullt tillräckligt. Det som är viktigt är att de kan se att landet är oberoende, att folket är tappert, att landsbygden undergår en jordskredsliknande förändring och att framtiden för den kampuchianska nationen och folket är strålande. De känner sig säkra på att den nya revolutionära regimen kommer att uppfostra deras barn till patriotiska medborgare. De vet att den nya regimen kommer att försvara och bygga ett välmående och ärorikt land på ett sätt som de inte ens kunde drömma om. Av dessa 5 procent har åtminstone 3-4 procent anslutit sig till revolutionen. Totalt sett genomför alltså vårt folk (98-99 procent av befolkningen) den socialistiska revolutionen och det socialistiska uppbygget i fullt förtroende för att deras land kommer att få en strålande framtid.

6. Förutom ovannämnda fem faktorer finns ytterligare en. Den gäller tillämpningen av den proletära diktaturen på alla verksamhetsområden. Med detta menas att vi tillämpar den demokratiska centralismen inom vårt folks led. Vi vill utlösa folkets skaparkraft och leda den mot den socialistiska revolutionen och det socialistiska uppbygget så att revolutionen genomförs mycket snabbt. När folket kommit i rörelse för att resa sig i revolution blir revolutionen alltid segerrik. Denna sanning demonstrerades av den revolutionära rörelsen under det femåriga nationella befrielsekriget och demonstreras idag av den revolutionära rörelsen under den nuvarande fasen av befrielsen. Vi kommer att beslutsamt tillämpa den proletära diktaturen mot fienden och den handfull reaktionära element som motsätter sig revolutionen, underminerar den och som samarbetar som agenter med imperialismen och internationella reaktionärer för att mörda sin egen nation, sitt eget folk och sin egen revolution.

Genom den analys av vår socialistiska revolutions allmänna karaktär som jag just har presenterat för er ser vi att vi lagt en solid grund för vår kollektiva socialism. Det är vår plikt att konsolidera och utvidga detta.

Försvaret av Kampuchea

I samband med att vi talar om folkets rörelse för att bygga socialismen och försvara landet skulle jag vilja informera er om följande:

Vi har fullständigt lyckats försvara vårt Demokratiska Kampuchea, skydda vårt oberoende, suveränitet och territoriella integriteten inom våra nuvarande gränser. Vi har fullständigt lyckats försvara partiets arbetar- och bondemakt och frukterna av vår revolutionära seger. Detta har lyckats eftersom vi varit fullständigt oberoende.

Alla våra kamrater och hela vårt folk har nu satt sig in i partiets och Demokratiska Kampuchreas regerings ståndpunkt. Vårt kampuchianska folk följer den heliga principen att leva i fred och med ära och som herrar över sitt eget land. Vi vill bygga ett nationellt samhälle i överensstämmelse med vår djupa önskan och i enlighet med den väg vi valt. I det förgångna tvingades vårt folk att leva huvudsakligen som slavar. Vårt land utsögs och förtrycktes av

främmande reaktionära feodalherrar, av kolonialismen och imperialismen och förlorade mycket av sitt territorium. Våra nuvarande reducerade gränser är det sorgliga resultatet av fortlöpande angrepp, expansioner och annekteringar. När Kampuchea befriades fullständigt och definitivt den 17 april 1975 blev folket herrar över sitt eget land och sin egen framtid. Vårt folk har en stark och rättmätig patriotisk känsla. Fastän vår historia varit sorgsam gräver vi inte fram gamla oförrätter. Vi ser bara till nutiden och till framtiden. Vårt folk är inte fientligt mot någon och har inte för avsikt att angripa någon eller expandera sitt territorium till någons förfång. Vi vill inte ens ha en tum av andras territorium.

Vårt land är litet och underbefolkat. Det geografiska läget och det politiska systemet i vårt Demokratiska Kampuchea tillåter oss inte att begå aggression i något annat land. Ett litet svagt land kan inte svälja ett stort land. Världshistorien visar att de reaktionära härskande klasserna och stormakterna – som Hitlers – letar efter anledningar att provocera för att anklaga små länder för kränkningar och sedan använda sig av dessa anledningar för att rättfärdiga sin egen aggression för att utvidga sitt territorium.

Vårt Demokratiska Kampuchea har ingen anledning att angripa någon. Vi har en yta på 181 000 km² och över 6 000 000 hektar åkermark. Vår Tonle Sap-sjö, Tonle Sap-floden, Mekongfloden, Bassacfloden och andra dammar och sjöar är mycket rika på fisk. Våra täta skogar, vår jord och jordmån är rik på naturresurser. Vårt hav är vidsträckt. Vi är bara 8 000 000 människor. I fråga om mark för grödor och grönsaksodling kan varje bondehushåll disponera i genomsnitt fem hektar mark. Med tanke på detta finns det absolut inget behov för vårt Demokratiska Kampuchea att annektera någons land. Dessutom har vi just rest oss ur ett krig som förstört mycket i vårt land. Vi behöver all tid och alla krafter vi kan uppbåda för att bygga vårt land och förbättra vårt folks levnadsstandard.

Vi önskar djupt att man ska respektera vårt oberoende, vår suveränitet och vår territoriella integritet. Vi gör alltid allvarliga ansträngningar för att etablera vänskapliga relationer med alla länder i världen, när och fjärran. Detta framgick klart vid vår kampuchianska delegations besök i många länder 1975, omedelbart efter landets befrielse. Vi respekterar också bestämt alla länders oberoende, suveränitet och territoriella integritet. Det kampuchianska folket och den revolutionära armén är emellertid fast beslutna att försvara vårt oberoende, vår suveränitet och territoriella integritet inom våra nuvarande gränser.

Vårt kampuchianska folk har nu tagit landets öde i sina egna händer. Det möjliggjordes av den smärtsamma, hjältemodiga kamp som krävde så många offer men som besegrade USA-imperialismen och dess medlöpare den 17 april 1975. Därför kommer vårt folk inte att tillåta någon att anfalla eller kränka vårt land och inte heller låta någon lägga sig i våra inre angelägenheter, underminera vår statsmakt, provocera oss eller flytta våra gränser. Denna ståndpunkt har vunnit bifall från vänner när och fjärran på de fem kontinenterna.

Under de gångna två åren har vårt folk och armén trots det faktum att det fanns så många angelägna problem att lösa efter kriget, krossat alla försök från fiender av alla slag att angripa oss, underminera vår statsmakt eller provocera oss. Vi kunde göra detta efter att grundligt ha satt sig in i våra fienders natur: i USA-imperialismens natur, dess lakejers natur, alla slags reaktionärers aggressiva natur och genom att ständigt upprätthålla revolutionär vaksamhet. Vi har framgångsrikt skyddat, stärkt och utvidgat frukterna av revolutionens seger. Vi har tryggt revolutionens statsmakt och tryggt vårt lands oberoende, suveränitet och territoriella integritet och våra gränser. Vi har gjort det genom att följa principerna om att vara oberoende och lita till egna krafter. Det har gjort det möjligt för oss att idag försvara vårt Kampuchea ännu bättre och gett oss möjlighet att gå ännu hårdare in för att bygga vårt land.

Vårt demokratiska Kampuchea deklarerar ännu en gång högtidligt att Demokratiska Kampuchea absolut inte kommer att provocera något land och att vi bestämt stödjer oss på

principerna om ömsesidig respekt för varandras oberoende, suveränitet, territoriella integritet och jämlikhet. Hittills har våra ansträngningar att försvara nationen krönts med framgång. Int desto mindre måste vi vara mycket vaksamma för att kunna möta alla eventuella anfall eller provokationer från fienden.

Den nationella återuppbyggnaden

Partiet utgår från de förhållanden som råder i landet. Vårt land är ett efterblivet jordbruksland som är ödelagt av det förödande angreppskrig som USA-imperialismen förde. Vi litar helt på folkets stora revolutionära anda, styrka, erfarenhet och skaparkraft. Jordbruket är grunden och vi använder avkastningen från jordbruket för att systematiskt bygga upp en industri och fortsätta med att omvandla Kampuchea. Vi skall gå från ett Kampuchea utmärkt av ett efterblivet jordbruk till ett Kampuchea som utmärks av ett modernt jordbruk. Vårt mål är att snabbt omvandla det efterblivna jordbrukslandet Kampuchea till ett industrialiserat Kampuchea genom att följa principerna om att vara oberoende, suverän och lita till egna krafter.

Vad gäller jordbruket har partiet inriktat sig på att lösa nyckelproblemet som är vattenförsörjningen. Detta gör vi för att öka risproduktionen. Under 1977 års torrperiod byggde folken i kooperativen många stora reservoarer i varje region. Var och en har en kapacitet på dels 100 000 000-200 000 000m³ vatten i varje region, dels mellanstora på 50–60 000 000 m³ i varje distrikt och dels små på 5-10 000 000 m³ vatten i varje sektor. Dessa reservoarer tillsammans innehåller om vi räknar in vattnet från hundratals kilometer kanaler, 2,8 miljarder m³. Med dessa projekt kan 250 000 hektar risfält bevattnas under alla årstider, både regn och torrperioder. Folken i kooperativen har också byggt fem dammar vid Prek Thnaotfloden för att bidra till bevattningen av 60 000 ha åkermark, två dammar vid floden Chinit för bevattning av 20 000 ha mark, tre dammar vid floden Purat för 30 000 ha mark, en damm vid Battambangfloden för 40 000 hektar mark och andra dammar vid Siem Reapfloden, Kralanhfloden och andra mindre floder. Totalt sett byggde våra bönder under första halvåret 1977 olika sorters vattenanläggningar som kan förse 400 000 hektar åkermark med vatten vare sig det regnar eller solen skiner.

Allt detta har byggts av våra arbetare och bönder som förlitar sig helt på sina egna ansträngningar och ibland använt endast sina bara händer som redskap.

Vi har gjort stora framsteg också när det gäller insamlingen av naturliga gödselämnen och kemikalier för jordbruket. Vi har kunnat producera tillräckligt med livsmedel för att försörja hela folket. Varje person har fått i genomsnitt 312 kg ris per år och vi har också kunnat lagra tiotusentals ton ris under 1977. Med denna export kan vi bygga upp kapital för att finansiera vårt nationella försvar och vår uppbyggnad. Produktionen av rågummi och övriga jordbruksprodukter har också gått bra.

Jämsides med jordbruksproduktionen har våra barn, ungdomar, arbetare, bönder och soldater skolats i patriotisk anda. De kan skilja på vänner och fiender till revolutionen i världen. De stöder de revolutionära folken i världen.

Hälso- och sjukvården

Även inom hälso- och sjukvården har vi uppnått stora framgångar. Partiet har tagit initiativ till bildandet av de revolutionära sjukvårdsbrigaderna. De består av människor med offervilja och kärlek till folket. Vi producerar medicin av lokala växter och örter som finns i mängder överallt. Vår revolutionära sjukvårdspersonal förbättrar sitt kunnande under det att de arbetar. Vi har byggt ut ett nätverk av sjukhus i Phnom Penh, i regionerna, i sektorerna, i distrikten och kooperativen över hela landet. I genomsnitt finns för varje bondehushåll en klinik med 20 bäddar och tre stycken grundutbildade sjukvårdare arbetar där. Där finns också ett apotek för

tillverkning av örtmediciner, där arbetar tre apotekare. Vårt folks hälsa är utmärkt. De flesta sjukdomar, särskilt de som vi ärvt från det gamla samhället har utrotats. Vi koncentrerar oss nu på att utrota malarian. Under 1976, som var det första året i en fyraårsplan för att utrota malarian, uppnådde vi 70-80 procent av vårt mål. Vi fortsätter att försöka förbättra vårt folks levnadsvillkor och hälsotillstånd eftersom vi hoppas kunna öka vår befolkning till 15-20 000 människor under de närmaste 10 åren.

Befolkningsökningen

Sociala missförhållanden, sedeslöshet, stråtröveri, brott och andra yttringar av en depraverad kultur har nästan försvunnit. Dessa resultat, som vi uppnått under KKP:s korrekta ledning, är en stor seger i den nya fas revolutionen befinner sig i. Jämfört med de önskemål om framtiden som vårt folk uttryckt ligger de ändå långt från målen. Vägen framför oss är mycket lång. Därför måste vi fördubbla våra ansträngningar. Vi måste ytterligare förbättra folkets levnadsstandard på alla områden. Varje person måste förbli stark och frisk. Detta kan göra det möjligt för folket att snabbt bli fler och utveckla vårt Kampuchea med stormsteg. Vi har ingen anledning att minska vår befolkning eller sträva efter att bibehålla vårt nuvarande befolkningsantal. Vår nuvarande befolkning, nästan 8 000 000, är för liten för att kunna ta tillvara de möjligheter vårt land ger. Till detta krävs mer än 20 000 000 kampucheaner. Därför är vårt mål att öka befolkningstalet så snabbt som möjligt.

För närvarande är vår levnadsstandard på en sådan nivå att vår försörjning är säkrad. Det gäller alla människor utan undantag. Något överflöd är det inte fråga om. Vi har uppnått avsevärda framsteg jämfört med efter det förödande kriget år 1975.

Det jag nu berättat för er gäller de framsteg vi hittills gjort i vårt land vad gäller det nationella försvaret och det socialistiska uppbygget.

Läget i världen Folket

Folket i många länder har uttryckt sin glädje över de framgångar som vårt folk har uppnått. De har uttryckt sin sympati och sitt stöd för oss. Vårt parti och vårt folk betraktar denna sympati, uppmuntran och solidaritet som ett kraftfullt stöd till vår politiska linje. Det är ett stöd till våra principer om att vara oberoende, suverän och lita till egna krafter. Det är ett stöd till vår politik för fred, oberoende, neutralitet och icke-allians. Vårt parti och vårt folk tar detta tillfälle i akt att uttrycka sitt tack till dessa vänner.

Vårt parti och vårt folk tror att vi kan ge ett blygsamt bidrag till den revolutionära kampen, till folkens nationella befrielsekamp och till kampen för försvaret av oberoendet, suveräniteten och den territoriella integriteten för alla folk i världen och särskilt de icke-allierade staterna och länderna i tredje världen, genom att arbeta hårt för att på ett bra sätt genomföra vår revolution, bygga vårt land, försvara det och snabbt förbättra folkets levnadsvillkor. Om vi gör det och samtidigt följer principerna om att vara oberoende, suverän och lita till egna krafter och tar vårt framtid i egna händer, kan vi trots alla svårigheter och offer ge ett sådant bidrag.

Den nuvarande situationen i världen har utvecklats mer och mer gynnsamt för folken och revolutionen. Den revolutionära kamp som förs av de förtryckta folken i världen, kampen för nationell befrielse, kampen för att försvara oberoendet, suveräniteten och den territoriella integriteten och för rätten att bestämma över sin egen framtid har utvecklats utmärkt. Den har utvecklats och växer. Denna betydelsefulla situation uppmuntrar folken i världen att stärka sin enighet för att slå ner och utplåna alla försök från imperialistiska och expansionistiska stormakter till inblandning och undergrävande verksamhet. Detta är en mäktig historisk ström som ingen styrka i världen kan hejda. De revolutionära och progressiva folken i världen

kommer att uppnå nya segrar. Vårt parti och vårt folk måste anstränga sig till det yttersta för att bidra till denna utveckling.

Kampuchea och framtiden

Jag slutar min rapport här efter att ha skildrat vårt folks kamp från dess början till dagens datum, då vi firar grundandet av vårt parti och offentliggör dess existens.

Hela grunden för vårt partis linje vad gäller armén, för vår revolutionära rörelse kan inte beskrivas så grundligt här. Jag har bara givit er en allmän översikt för att förklara vart vår revolutionära rörelse syftar från kampens början tills idag. Senare kommer vi att träffas igen och då skall vi fördjupa diskussionen om varje problem. Det är nödvändigt att vi värderar och lär oss av vårt folks revolutionära rörelse för att bygga vårt parti, stärka oss själva och våra styrkor för att utveckla vår revolutionära rörelse. På det sättet kan vi återbetala den skuld vi har till våra stupade vapenbröder som överlämnade landets nuvarande framgångar till oss. Vi måste därför bemöda oss om att förbättra, stärka och utveckla våra resultat ytterligare. Vi kan säga med revolutionär ödmjukhet att läget för vår revolution fram till idag har varit och är gott. Alla de utmärkta resultaten som vårt arbete har givit hade varit omöjliga utan de stora ansträngningar som alla, människor i alla åldrar, vår revolutionära armé, de manliga och kvinnliga kämparna och kadreerna i alla ministerier och departement, gjort. Alla har vi bemödat oss om att utföra våra revolutionära uppgifter under stor ansvarskänsla och under KKP:s ledning.

Vår revolutionära rörelse har kämpat länge och vår väg har varit lång. Vi måste ändå förbli anspråkslösa. Vi måste vara medvetna om att det trots dessa segrar återstår fler och svårare uppgifter framför oss. Vi måste försvara landet, skydda Demokratiska Kampuchea, skydda den kampuchianska revolutionen och bevara arbetar- och bondemakten och snabbt bygga landet till ett välmående och ärorikt land för att ge ära och lycka åt vårt folk och också för att bidra till välfärden för alla revolutionära folk i världen.

På hela Kampuchea's Kommunistiska Partis vägnar uttrycker jag de bästa välgångsönskningar till alla som är närvarande här vid detta massmöte, vare sig ni representerar arbetarna, bönderna, den revolutionära armén, ministerierna eller departementen. Genom er skulle jag också vilja framföra mina bästa välgångsönskningar till alla kamrater arbetare, bönder och soldater som inte är närvarande vid detta möte. Må var och en av er åtnjuta god hälsa och styrka och få fullständig framgång i alla de uppgifter ni får av partiet.

Länge leve 17-årsdagen av Kampuchea's Kommunistiska Partis grundande!

Länge leve det helt korrekta och klarsynta Kampuchea's Kommunistiska Parti!

Länge leve den lysande och mäktiga kampuchianska revolutionen! Länge leve det stora kampuchianska folket!

Länge leve den mycket segerrika och hjältemodiga kampuchianska revolutionära armén!

Länge leve det strålande Demokratiska Kampuchea!

Länge leve den oerhört klarsynta marxismen-leninismen!

Pol Pot i Phnom Penh den 27 september 1977.

(icke-officiell översättning)